

İçindekiler

Düşünce

- 3 Li-derkenar: *Karanlık Kuşakta Parlayan Işık*
CHUCK FAROE
- 5 Birbirimizi Yargılamak Üzerine Düşünceler
J.M. DIENER

Kitap

- 9 Kutsal Ruh Kişisi ve Eylemi (1. Bölüm)
İHSAN ÖZBEK VE KEN WIEST

Tarih

- 15 Anadolu'da İncil Tohumu Atmak
RHONDA WIEST

Hizmet

- 20 Evli mi, Bekâr mı?
LEVENT KINRAN
- 23 Korku Dolu Bir Dünyada Yaşamak
SARAH WIBBERLEY

Kaynak

- 27 Övüngenlik: *Unutulmuş Kötü Alışkanlık*
RHONDA WIEST

Giriş

Hakkımızda

e-manet Türkiye’de hazırlanarak Türk kilise önderlerine ücretsiz olarak gönderilen üç aylık e-posta Kutsal Kitap ve tanrıbilim dergisidir.

e-manet, 2. Timoteos 2:2’deki sürecin gerçekleşmesine araç olmayı amaçlamaktadır. Yarının önderlerini donatacak olan bugünkü Türk kilise önderlerinin donatılmasına katkıda bulunmak istiyoruz.

Bu derginin iki ana hedefi vardır: olgunlaşma ve hizmet.

Dergide benimsenen iki temel değer vardır: üstün nitelikli içerik ve okuyucuların yararı.

Kilise önderlerinin eleştirel düşünme, düşüncelerini net bir biçimde belirtme ve farklı görüşleri sevgiyle hoş görmenin yanı sıra, Kutsal Yazılar’a göre değerlendirme kapasitelerini geliştirmeleri can alıcı önem taşır. Bu derginin böyle bir gelişim sürecine yarayacak yapıcı bir ortam sağlayacağını umuyoruz. **e-manet**’in yararlı olması için tepkilerinizi, isteklerinizi ve eleştirilerinizi bildirmeniz gerekecektir. Bunları yazikurulu@e-manetdergi.org adresine iletebilirsiniz.

e-manet’in tüm sayılarını <http://www.e-manetdergi.org> adresli web sitemizden indirebilirsiniz. Ayrıca dergimizde yayınlanan tüm makaleleri interaktif bir dizinde bulabilirsiniz.

Telif Hakları

e-manet’te yayımlanan makalelerin ve karikatürlerin telif hakları, yazarlarına veya onları ilk yayımlayan kurum veya yayınevine aittir. Mesih imanlıları olarak telif hakları yasasını ihlâl etmek istemeyiz. **e-manet** kurulunun aldığı yayın izinleri, makalelerin ve karikatürlerin başka yerlerde (web siteleri dahil), yayımlanmasını kapsamayabilir. İzin nereden alınması gerektiğini öğrenmek için bize yazikurulu@e-manetdergi.org e-posta adresinden ulaşabilirsiniz.

Li-derkenar

Karanlık Kuşakta Parlayan Işık

■ *Chuck Faroe*

Yaşlıca bir amca kara kara düşünüyor...

"Haberler hep mi kötü olur? Ne günlere kaldık! Her taraf kargaşa, anarşi ... iğrenç ahlaksızlık, gaddarlık... Düşmanlarımız habire bize saldırıyor, bizi mağlup ediyor...

Sağlam, dürüst bir yönetim yok... Bırak sağlam, dürüst olanı, hiç yönetim yok, herkes dilediğini yapıyor! Halk olarak sanki zifiri karanlıkta geziyoruz, düşüyoruz, yaralanıyoruz, neden tökezlediğimizi fark edemiyoruz. Sonumuz ne olacak bu karanlık kuşakta?"

Bu yaşlı amca Hâkimler'in döneminde yaşayan bir Yahudi'dir. İleri yaşı itibarıyla, geçmişte Tanrı yoluna daha çok yaraşır bir kuşak hatırlıyor. Ama artık öyle insan kalmamış. Tanrı'ya yaraşır insan yok, düzen yok, ahlak yok, ibadet yok, Rab'bi seven insan artık sanki hiç yok!

Hâkimler kitabında defalarca tekrarlanan bir cümle var: "O dönemde İsrail'de kral yoktu. Herkes dilediğini yapıyordu" (Hâk. 21:25). Anlaşılan İsrail halkına bir çoban lazımdı, onları Rab'bin sadakat ve kutsallık yollarında güdecek iyi bir kral lazımdı! Ama yoktu.

"Suçum ne ki, bu karanlık kuşak içinde yaşamaya mahkûm oldum?" diye mırıldanıp duruyordu bu amca.

Ama bu karanlık kuşakta, Beytlehem Kenti'nde bir adam vardı ki, sanki o zifiri karanlıkta parlak parlak parlayan ışık gibiydi. Adı Boaz'dı. Rut kitabının Hâkimler dönemine rastladığını hatırladığımızda, Boaz gibi bir insanın varlığı bizi hem şaşırtır, hem içimizi ferahlatır. Böyle güzel, Rab'bi seven, dört dörtlük bir imanlı nereden çıktı bu karanlık kuşakta?

Her taraf küfür ve tanrısızlıkla doluyken Boaz'ın ağız sanki sürekli kutsamalarla doluydu:

Beytlehem'den gelen Boaz orakçılara, "RAB sizinle olsun" diye seslendi. Onlar da, "RAB seni kutsasın" karşılığını verdiler." (Rut 2:4)

Boaz Rut'la ilk tanıştığında ona, "RAB yaptıklarının karşılığını versin. Kanatları altına sığınmak için kendisine geldiğin İsrail'in Tanrısı RAB seni cömertçe ödüllendirsin" demişti (Rut 2:12).

Boaz, Rut'un Rab'bin Yasası doğrultusunda kendisiyle evlenmek istediğini anlayınca da ona, "RAB seni kutsasın, kızım... Bu son iyiliğin, ilkinden de büyük. Çünkü yoksul olsun, zengin olsun, gençlerin peşinden gitmedin" dedi (Rut 3:10).

Rut kitabını son günlerde okumadıysanız okumanızı tavsiye ederim; karanlık zamanlarda Rab'bi seven, O'nu yücelten güzel insanların olabileceğini hatırlatan mis gibi bir kitaptır çünkü.

Rut kitabını okursanız, Boaz'ın üstelik cömert, sevecen, Rab'den korkan ve Yasası'nı titizlikle yerine getiren biri olduğunu da göreceksiniz. Ama bu küçük yazıda asıl sormak istediğim soru şu ki, böyle karanlık kuşakta bu sevgi, sadakat ve iyilikle dolu, Rab'bi seven insan nereden çıktı?

Bunun yanıtı ilginç bir yerden çıkar: İsa'nın soyağacından! Matta 1:5'te şu sözleri okumaktayız: "Salmon, Rahav'dan doğan Boaz'ın babasıydı..." Bu soyağaçlarının üslubunda, daha kolay ezberlensin diye veya başka sebeplerden dolayı, bazen birkaç kuşak atlanır. Burada da büyük ihtimalle böyle oldu. Ne de olsa burada kullanılan "baba" kelimesi, bizim "ata" kelimemizde olduğu gibi, büyükbaba veya onun babası veya daha eski nesilde yaşayan akrabamızı kastedebiliyor. Boaz Rahav'ın torunu veya torun çocuğuydu.

"Ee" mi diyorsunuz? Rahav Yahudi olmayan bir fahişeydi? Rahav'ın torunu veya torun çocuğu olmanın marifeti neymiş o zaman?

Rahav fahişe olmaktan çok Kutsal Kitap'ta bir iman kahramanı olarak anılır (bkz. Yak. 2:25; İbr. 11:31). Antlaşma halkı vaat edilen topraklara girdiğinde, Rahav yok olmaya mahkûm Eriha'da putperestlik, fahişelik içinde yaşayan biri olarak, diri bir imanla diri olan Tanrı'yla tanıştı. Paklandı. Antlaşma halkının bir üyesi oldu. Onlardan biriyle evlendi. Değişti. Sadakat abidesi oldu. Çocukları, torunları ondan kim bilir ne öyküler, Rab'bi yücelten ne sözler işitmiştir!

Gel zaman git zaman, birkaç nesil içinde Tanrı halkı bozulmuş, vefasızlaşmıştır hâkimler dönemine gelindiğinde.

Ama Rahav'ın soyundan sadakat abidesi başka biri vardı: Boaz. Rut'la evlenince aynı soydan Davut geldi, aynı soydan da Mesih geldi!

Karanlıkta yaşayan halk, Büyük bir ışık gördü. Ölümün gölgelediği diyarda yaşayanlara ışık doğdu. (Mat. 4:16)

Karanlık kuşakta yaşayanlar bile imanla yine ışık gibi parlar!

"Günahım ise şuydu: zevki, şöhreti, gerçeği onda (Tanrı'da) değil de yarattıklarında, kendimde ve başkalarında arıyordum. Bu yüzden acıya, utanca ve hataya düşüyordum."

Augustinus

İtiraflar, I. 20. < <http://meryemana.net/books/itirafilar/sayfa-12> > (3/12/2016 tarihinde erişildi).

"Sevinenlerle sevinmek için epey çabalarız, çünkü onların başarıları bizim başarılarımızın ışığını söndürür gibi olur."

Rebecca Konydyk DeYoung

Vainglory: The Forgotten Vice (Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans Publishing Co., 2014), s. 120.

Birbirimizi Yargılamak Üzerine Düşünceler

■ J.M. Diener

Geçenlerde Facebook'ta gezinirken, takip ettiğim bir kurumun paylaştığı bir resim gördüm. Kurbağa Kermit şöyle güzelce arkasına yaslanmış çay içiyor. Resim pek hoş ve dinlendiriciydi, gülümsedim. Ama resmin üzerindeki yazıları okuyunca gülümsemem hemen kayboldu: "Beni yargılamaya yetkin olduğunı bilmiyordum. İsa seni işe mi aldı?" yazıyordu. İçim biraz buruldu, biraz öfkeleni. Çünkü bu kısa ifadede derin bir gerçek vardı ve bu bizi çok etkileyen bir gerçektir.

Konu kanunların, sosyal kuralların ve dini törelerin uygulaması olduğunda karşımızda geniş yelpazeli bir kitle buluruz. Bazıları aşırı bir şekilde kuralcı olup iyi olmanın tek yolunun bu kuralları eksiksizce yerine getirilmek olduğunu öne sürer. Yelpazenin diğer ucunda, bireyin ifade ve düşünce özgürlüğünü vurgulayıp bu kuralları reddederler bulunur. Kuralcı arkadaşlara, "Bana karşı hoşgörülü bir şekilde davran", derler bu özgürlükçü arkadaşlar. "Kuralları yerine getirmeye zorlama." Açıkça bu, "Benim işime karışma, ben de senin işine karışmayayım" anlamına gelir.

Hristiyanlar arasında da bu yelpaze bulunmaktadır. Mesih'teki özgürlüklerine çok bağlı olan kardeşler, kuralcı kardeşlerinden hissettikleri bu baskıyı kaldırmak için Matta 7:1'e başvurur: "Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız." Ayrıca bu yetmiyormuş gibi, Pavlus'un Romalılar 2:1'deki sözler alıntılanır: "Bu nedenle sen, ey başkasını yargılayan insan, kim olursan ol, özrün yoktur. Başkasını yargıladığın konuda kendini mahkûm ediyorsun. Çünkü ey yargılayan sen, aynı şeyleri yapıyorsun."

Aslında bireysel yönden bu sözler değerlidir, çünkü bireyin Tanrısı ile ilişkisinde bozukluk olmadığı sürece kim kime ne diyebilir? "Beni yargılamasınlar! Zaten haksızlar." Demek günah işlemişim. Bu ayet beni günah işleyen imanlı kardeşimin eleştirisinden bir şekilde korumaz mı? Belki korur. Ama bu iyi bir şey olmaz. Mesih imanlıları olarak biz birbirimizi kutsallığa yüreklendirmek üzere çağrıldık (bkz. örn. 1Se. 5:11). Bu ayetin katı ve özgürlükçü bakışla yorumlanması, Rab'bin bu temel isteğini yere getirmemizi önlüyor. Bu görüşle "Birbirinize" ifadeleri etkisiz oluyor. Ben başkasının Kutsal Kitap'a aykırı davranışı hakkında kritik bir görüşte bulunamadığım sürece "birbirimizi" kutsallığa erişmeye nasıl teşvik edebiliriz? Hristiyan toplumu çöker, çevre yok olur ve Tanrı'nın bize vermek istediği bereketlerin çoğunluğundan faydalanmamız mümkün olmaz.

Yargılama!

Burada "yargılamak" sözcüğünün neyi ifade ettiğini açık bir şekilde tanımlamalıyız. Güncel Türkçe sözlüğe göre, yargılamak, "Herhangi bir kimse, şey, konu vb.yle ilgili olumlu veya olumsuz görüş belirtmek"¹ anlamına gelir. Burada dikkate almamız gereken nokta, görüşün "olumlu veya olumsuz" olabileceği gerçeğidir. "Beni yargılama" diyen kardeşler bu görüşün sadece olumsuz olduğunu varsayar. Oysa o anda kendileri de bir yargıya varmışlardır, çünkü karşılarındakinin motivasyonunun sadece ve sadece olumsuz olduğu kanısına sahiptirler.

Yargı hem olumlu hem de olumsuz olabiliyorsa, Pavlus'un ve İsa Mesih'in kastettiği yargı hangisidir acaba? Burada bize bağlam yardımcı oluyor. Kutsal Kitap'la ilgili sorunların çoğunluğu kullanılan ayetin bağlamına bakarak çözülebilir.² Matta 7:1 (ve Luka 6:37-38'deki paralel metin) aslında bir düşüncenin başlangıcıdır. Rabbimiz şöyle devam eder:

Çünkü nasıl yargıyorsanız öyle yargılanacaksınız. Hangi ölçekle verirsiniz, aynı ölçekle alacaksınız. (Mat. 7:2)

Rabbimizin temel olarak birbirimizi genel bir şekilde yargılamamızdan değil, ikiyüzlü bir şekilde yargılamamızdan söz ettiğini görürüz."

Bölümün devamını okuyunca, Rabbimizin temel olarak birbirimizi genel bir şekilde yargılamamızdan değil, ikiyüzlü bir şekilde yargılamamızdan söz ettiğini görürüz. Buradaki kilit anlam, başkası için kullandığım ölçüğe göre yargılanmaya hazır olmam gerektiğidir. Örneğin, benim tütün kullanımı ile ilgili bir zayıflığım varsa, alkol kullanımında zayıflığı olan bir kardeşe nasihat vermeye çalışırken, o ya da başkası kendi

zayıflığını dile getirirse alçakgönüllü bir şekilde bu tespiti kabul etmem ve Tanrı'nın Sözü'ndeki prensiplere göre O'nun hayatımı değiştirmesinde gayretli bir şekilde işbirliğinde bulunmalıyım. Bunun da ötesinde, kardeşime teşvikte bulunmadan kendi zayıflığımla baş etmeye başlamam gerekir ki, "Bak ben bu yoldan gidiyorum, gel bana katıl" diyebileyim.

Söz konusu kısmın devamına bakarsak, Mesih bize şöyle der: "Sahte peygamberleri meyvelerinden tanıyacaksınız" (Mat. 7:20; bağlam için bkz. Mat. 7:15-20). Yani, başkalarının yüreklerinde olanları davranışlarından ve sözlerinden tespit edebiliriz. Bu görüşü belirtmek "yargılama" kavramı altına da alınmalıdır. Yani, Mesih burada "Kesinlikle kardeşin hakkında bir yargıda bulunma" demiyor. Mesih burada motivasyonlarımızı açığa çıkarıyor. Bu ayet başkaları hakkındaki düşüncelerimizi doğru bir şekilde değerlendirmemize yardım etmek üzere bir ayna olarak kullanılmalı, kendi günahımızı göz ardı etmek için bir kalkan olarak değil.

W. Schneider Yeni Antlaşma'daki "yargı" kavramı hakkındaki makalesinde şöyle bir ifadede bulunur:

İnsanların arasındaki ilişkiler sevgi kavramına göre düzenlenmelidir. Bu düşmanlara bile sevgi dolu bir şekilde yaklaşılmasını gerekli kılar. Ancak Tanrı'nın mükemmel doğruluğu ölçüt alınınca, hiçbir insan Tanrı'nın önünde doğru sayılamaz.³

Vardığımız bir yargıyı çoğunlukla ilgili olmayan kişilerle paylaşım dedikodusunu yaparız. Bunu kesinlikle yapmamak gerekir. İkiyüzlüler böyle davranır ve Tanrı'nın adil gazabını kendilerinin üzerine çekip Tanrı'nın hayatlarına dökmek istediği lütuftan yoksun kalırlar.

İmanlı olmayan kişilere gelince, biz onları yargılamaktan çekinmeliyiz. Ahlaki temelimiz doğru olsa da, onlar bunu meşru bir temel olarak kabul etmeyebilir. Biz ancak onlarla yaşantımızı paylaşım Mesih'in öğütlerini açıklayıp mütevazı bir şekilde onları ikna edebiliriz.

İkinci olarak bir imansızın Mesih imanlısı gibi davranmasını beklememiz kesinlikle yanlış olur. Onlarda ne Kutsal Ruh ne de Mesih'in öğretileri var. Neden bizim gibi davranırlar? Bunun yerine onlara hoşgörülü bir şekilde davranarak, Mesih'in bizi bağışladığı gibi onları sınırsız bir şekilde bağışlamalıyız.

Yargıla!

Kutsal Yazılar'a geniş çerçeveden bakınca, birbirimize Tanrı'nın istediği bir yaşam sürmek üzere nasihatte bulunmanın şart olduğunu görürüz. Özellikle Matta 18:15-20 ayetleri, günaha düşmüş kardeşlerimizi kazanmak üzere onları hatalarıyla yüzleştirmenin önemini anlatır.⁴ Yeni Antlaşma'daki "birbirinize" ifadelerinin⁵ çoğu, bir şekilde kardeşimiz hakkında olumlu ya da olumsuz görüşlere varmamızla ilgilidir. Hedef her zaman kardeşimizi kazanmaktır.

Bunun yanı sıra, Tanrı Kilise'ye⁶ yargı yetkisini tanımıştır. Pavlus bunu özellikle Korintlilere yazdığı ilk mektubunda konu alır. Korintli imanlılara, aralarında açık bir şekilde günahı benimsemiş olan bir kardeşi yargılamaları gerektiğini açıklar (1Ko. 5). Ardından, Mesih imanlıları'nın arasındaki anlaşmazlıkların aslında dünyasal mahkemeler yerine yerel topluluğun önderleri tarafından yargılanması gerektiğini söyler (1Ko. 6). Ve sonra bu ifadede bulunur:

Kendimizi doğrulukla yargılasaydık, yargılanmazdık. Dünyayla birlikte mahkûm olmayalım diye Rab bizi yargılayıp terbiye ediyor. (1Ko. 11:31-32)

Kendimizi – bireysel ve toplumsal olarak – doğru bir şekilde yargılamamız çok önemlidir. Ancak bu yargıda bulunmanın hedefi nedir? Kardeşimin yanlışlıklarına bakarak benim ne kadar doğru olduğum üzerine böbürlenmek mi? Kesinlikle hayır! İsa Mesih bize yargının hedefini Matta 18:15-20'de açıklar. Mesih 15. ayette şöyle der: "Eğer kardeşin sana karşı günah işlerse, ona git, suçunu kendisine göster. Her şey yalnız ikinizin arasında kalsın. Kardeşin seni dinlerse, onu kazanmış olursun."⁷ Kardeşimizin bize karşı yaptığı hatayı yargılıyor olabiliriz, ama hedefimiz her zaman kardeşimizin Tanrı ile ilişkisinin, bizimle ilişkisinin ve Kilise ile ilişkisinin barıştırılması olmalıdır. Bundan dolayı bazen kardeşimize sert sözler söylememiz gerekecektir. Ancak bu sözler sevgi dolu bir şekilde söylenmelidir. Doğruyu sevgisiz bir şekilde söylersek karşıımızdakini ezeriz. Susarak sevgi gösterirsek, karşıımızdakini doğruluğa yüreklendirme sorumluluğunu yerine getirmiş olmayız. Doğruyu söylemek ile sevgi ayrılmaz ikilidir. Bu işi yapabilmek için ikisi de şarttır ve hikmet gerektirir.

"Hedefimiz her zaman kardeşimizin Tanrı ile ilişkisinin, bizimle ilişkisinin ve Kilise ile ilişkisinin barıştırılması olmalıdır."

Günah hiçbir zaman sadece bireyi etkilemez. Gizli günah toplumu etkiler. Bu özellikle Kilise için doğrudur. Bundan dolayı Rabbimiz Matta 18'de birbirimizi kazanmak için bu kadar ince bir şekilde yol gösterir. Mesih dönüp nihai yargıyı yerine getirinceye kadar, başkası hakkında bulunduğumuz yargı her zaman karşıımızdakini tövbeye getirmeyi hedef almalıdır. Bundan dolayı ilk başta kendimizi sınavı yargılamalıyız.

Söz kalkan mı, yoksa ayna mı?

Sonunda kendimize sormamız gereken soru şudur: Söz'ü günahımı meşrulaştırmak için bir kalkan olarak kullanacak mıyım? Yoksa bana ruh halimi gösterip beni tövbeye çağıran bir

ayna olarak mı görüyorum? Başkasına, "Beni yargılama" dediğimde veya, "Onu yargılamaya hakkım yok" dediğimde ilkinin yapmış oluyorum.

Mesih takipçilerini alçakgönüllü bir şekilde insanlar ve eylemleri hakkında "olumlu veya olumsuz görüş belirtmek" üzere işe almıştır. Mesih'in bedeni (bkz. 1Ko. 12 – 14) olmanın kaçınılmaz bir parçasıdır bu. Eğer dikkatli bir şekilde motivasyonlarımı yoklamış olup kardeşimi kazanmak üzere olumlu veya olumsuz bir görüş belirlemişsem, aynaya bakmış olurum. Eninde sonunda Söz'ü kullanırken hedefimiz Kilise'nin paklığı, birliği ve etkinliği olmalıdır (bkz. Ef. 4:11-12). Doğru tespitte bulunup yargılamanın tek bağlamı işte budur. **E**

Sonnotlar

¹ "Yargılamak", *Güncel Türkçe Sözlük*, Türk Dil Kurumu < http://www.tdk.gov.tr/index.php?option=com_gts&arama=gts&guid=TDK.GTS.58257b04c7e341.60339198 > (11 Kasım 2016 tarihinde erişildi).

² Bu bağlam sırasıyla kısım (paragraf/pasaj), bölüm, kitapçık, antlaşma ve Kutsal Kitap'ın tümü olarak belirlenen iç içe geçen çemberler olarak tanımlanmalıdır. Eğer alt seviyedeki bağlam sorunu çözmeye yeterli değilse, bir üst bağlama başvurulmalı.

³ W. Schneider, "Judgment, Judge, Deliver, Judgment Seat," dü. Lothar Coenen, Erich Beyreuther, and Hans Bietenhard, *New International Dictionary of New Testament Theology* (Grand Rapids, Michigan: Zondervan Publishing House, 1986), 366.

⁴ Ayrıca bkz. Yak. 2:12-13.

⁵ Bkz. Yu. 13:34-45; Rom. 12:10,16; 13:8; Gal. 5:13; 6:2; Eph 4:2,25,32; 5:21 (KM: "Mesih korkusunda birbirine tâbi olun."); Kol. 3:9,13,16; 1Se. 5:15; Yak. 5:16; 1Pe. 1:22; 4:9; 5:5; 1Yu. 3:11,23; 4:7,11

⁶ Burada büyük harfle yazılan "kilise" sözcüğü sadece Mesih imanlıları'ndan oluşan evrensel Kilise'yi kastetmektedir. Evrensel Kilise'nin ifadesi olan yerel topluluklarda imanlılar birbirleri için evrensel Kilise'ye verilen yetkileri aralarında kullanmaları gerekir. Yerel topluluklarda bulunan ve imanlı olmayan kişiler üzerinde bu yetkiler sadece imanlı olmayanların onayı ile kullanılabilir. Biri kendisini Mesih'in takipçisi olarak tanımladığı sürece Mesih'in kendi Kilisesi'ne tanıdığı bu yetkiye tabi olmalıdır.

⁷ Vurgu bana ait.

Telif Hakları © 2016 Adam Ford. <http://adam4d.com/i-can-do-all-things-iiiiiing/> izin ile kullanılmıştır.

Kutsal Ruh Kişisi ve Eylemi

(1. Bölüm)

▣ İhsan Özbek ve Ken Wiest

Kutsal Ruh, "Üçlülük'ün utangaç üyesi" olarak adlandırılmıştır.¹ İsa Ruh'u tanımlarken, "Kendiliğinden konuşmayacak, yalnız duyduklarını söyleyecek" (Yuhanna 16:13) demiştir. Ancak Ruh'un dünyadaki eylemi ve imanlının yaşamında Ruh'un hizmeti göz ardı edilmemelidir. O'nun eylemi, dünyanın Tanrı'nın isteğini gerçekleştirmede ve yaşamlarımızı değiştirmede önemlidir. Bu, Kutsal Ruh'u ele alan bir dizi makaleden biridir. Bu makaleleri okumanın sonucunda imanlıların Üçlülük'ün bu utangaç üyesini çok daha takdir edeceği umulmaktadır.

Kutsal Ruh bir kişi midir? Yoksa sadece bir güç müdür?

İhsan: Elçilerin İşleri 1:8 ayetinde, "Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız" diye yazmaktadır. Ancak ayetin devamında bu gücün bir amaçla, Mesih'e tanıklık etmeleri amacıyla onlara verileceği ifade edilmektedir. Bir amaç söz konusu olduğundan, gücü veren varlığın bir *kişi* olduğu söz edilebilir. Çünkü kişi eylemde bulunan, hak ve sorumluluk ya da yetkisi olan, duygu ve eylemle karşılık verebilen bir varlıktır.

"Kişi eylemde bulunan, hak ve sorumluluk ya da yetkisi olan, duygu ve eylemle karşılık verebilen bir varlıktır."

Kutsal Ruh'un kederlendirilmemesi buyurulmuştur (Ef. 4:30). Bu duygusal tavır bir kişinin tepkisidir. Kutsal Ruh'a yalan söylenebilir (Elç. 5:3); O'na karşı günah işlenebilir ve bu günah Kutsal Ruh'u incitebilir (Yşa. 63:10).

Kutsal Ruh çeşitli eylemleri ve sıfatları aracılığıyla da bir kişi olduğunu göstermiştir. İmanlıları yönetir (Rom. 8:13; Gal. 5:16), yaşam verir (Rom. 8:2), yaratılış sırasında etkin olmuştur (Yar. 1:2), her şeyi bilir (1Ko. 2:11), her yeredir (Mez. 139:7-8), sonsuzdur (İbr. 9:14), iradesi vardır (1Ko. 12:11), yol gösterir (Gal. 5:25), yardım eder (Zek. 4:6; Yu. 14:26), öğretir (Yu. 14:26), özgürleştirir (2Ko. 3:17-18), buyruk verir (Elç. 8:29). Bir gücün bütün bunları yapabilmesi olası değildir. Ancak kişisel niteliklere (duyguya, amaca, bilgiye, iradeye, yaratıcılığa vb) sahip biri bu özelliklere sahip olabilir.

Kutsal Ruh, Baba ve Oğul karşısında üçüncü öneme sahip bir varlık değildir. Matta 28:19 ayetinde Üçlülük'ün eşit bir kişisi olarak sayılmıştır. Bütün bu nedenlerle Tanrı olarak saygıya layıktır.

Ken: Biraz teknik de olsa, Grekçe gramer bu konuda önemli bir ipucu verir. İsa Mesih, Kutsal Ruh'tan bahsederken kimi yerde ya Grekçe kelime *pneuma* kullanır ya da onun zamirini kullanır (Yu. 15:26; 16:13-14). *Pneuma* kelimesi nötr olduğu için Grekçe gramere göre

karşılığı olan zamirin de nötr olması lazım. Ama yukarıdaki 3 ayette eril 'ekeinos' kullanılır. Bu gramere aykırı kullanım Ruh'un kişiliğini vurgular.

Kutsal Ruh'un Eski Antlaşma'da döneminde hizmeti var mıydı? Neydi?

Ken: Kutsal Ruh'un Eski Antlaşma'da mevcut olmama durumu yok. Ruh, yeryüzünün yaratılışında mevcuttu ve dahildi (Yar. 1:2; Mez. 104:30; Eyü. 26:13). Ruh, peygamberlerde ve peygamber aracılığıyla etkin olarak (2Sa. 23:2; Hez. 2:2; 8:3; 11:1; Mik. 3:8) Kutsal Yazılar'ın esinlemesinin ardındaki ana karakterdi (2Pe. 1:21). Hatta bir keresinde Ruh, Tanrı'dan bir mesaj iletmek için sahte bir peygamberin üzerine bile indi (Say. 24:2-3).

Ruh seçici bir şekilde belli başlı Eski Antlaşma imanlılarında yaşadı, onları çeşitli hizmet eylemleri için güçlendirdi (Say. 27:18-19). Bu hizmet eylemleri, yönetim ve inşaat kadar farklıydı (Çık. 31:3-5). Ruh'un güçlendirmesi, Eski Antlaşma'da geçen belli başlı kişileri diğerlerinden ayırdı; bu kişilerin yetenekleri ve rolleri Ruh vergisi olarak bilindi (Yar. 41:38). Bu daimi bir ikamet değildi, İsrail halkı yönetimde, hizmette ve savaşta ihtiyaç duyduğu tekrar verilirdi (Hak. 2:18; 3:10; 6:34, 14, 6, 19; 1Sa. 16:13).

Ruh, Tanrı'nın önce Buluşma Çadırı'nda ve daha sonra Tapınak'ta bulunması aracılığıyla toplu olarak "İsrail'de" ikamet etti. Tanrı İsrail çocuklarına "Sizinleyim" dediğinde, mevcut varlığı, Ruh Buluşma Çadırı'nda ya da Tapınak'ta gözle görülür halde kendini gösterdi. Çıkış 25:8-9 Buluşma Çadırı Tanrı için bir "habitat" olarak tanımlanır. Çıkış 40:34-38, Buluşma Çadırı'nda yaşamak üzere gelen Tanrı'nın görkeminden bahseder (krş. Hag. 2:2-5). Tanrı'nın mevcut varlığı, İsrail'deydi. İbranicede "-de" hali, Ruh'un Yuhanna 14:17'deki eyleminin tanımlanmasıyla hoş bir şekilde uyum sağlayan "-ile / arasında" anlamına gelir. Tanrı'nın aralarında bulunması, antlaşmasının koşullarına uygun olarak kutsallıkta yürümleri adına İsrail için motive edici bir etmendi (Çık. 31:13).

"Hem Eski hem de Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın Ruhu iman etmiş olanlara, verdiği yeni yaşamla itaat etme yetisi sağlamıştır."

Eski Antlaşma'da yer alan Yeni Antlaşma referansları, Kutsal Ruh'un hizmetini vurgulamaktadır. Yeni Antlaşma'nın "farklı" tabiriyle tanımlanması, Kutsal Ruh'un Yeni Antlaşma'da hizmetinin de farklı olacağına dair çıkarımın işaretini vermiştir (bkz. Yer. 31:31-34; Hez. 11:19, 20 ve 36:22-27).

Birçokları, dinleme ve itaat etme yetisini vurgulayan Eski Antlaşma'daki "yüreğin sünnet edilmesi"nin (örn., Yas. 30:6; Yer. 4:4; 6:10; dipnotlara bkz.) Yeni Antlaşma'daki "yeniden (yukarıdan) doğma" veya yeni doğuşun dengi olduğuna inanmaktadır. Yeni Antlaşma'da bu değişim, günahın ölümden yeni yaşama gelmek olarak tanımlanmaktadır (Yu. 3:3-8; Ef. 2:5; 1Pe. 1:22-23). Hem Eski hem de Yeni Antlaşma'da Tanrı'nın Ruhu iman etmiş olanlara, verdiği yeni yaşamla itaat etme yetisi sağlamıştır. Yeni Antlaşma'daki "yeni yaşam" bağlamı dopdolu bir ifade taşımaktadır. Yeni yaşam, Ruh'un diğer hizmetleri ve Mesih'in ölümü ve dirilişinden ötürü, kurtuluş tarihinin ileri yönelik olması sayesinde, daha derin yollarla bilinmektedir. Lakin Eski Antlaşma'da Ruh'un 'yeniden doğuş' eylemi de bugünkü kadar etkindi.

Kutsal Ruh'un Yeni Antlaşma çağındaki hizmetleri nelerdir? Ruh'un bir imanlının yaşamındaki rolü nedir?

Ken: İsa, Kutsal Ruh'un Tanrı tarafından gönderileceği beklentisindeydi (Yu. 14:14-17, 26; 15:26; 16:7-13). Ruh, Mesih'in ölümü ve dirilişinden önce verilmedi (Yu. 7:37-39) ve Ruh'un verilmesi Mesih'in öğrencileri için statülerinde bir değişiklik anlamına geliyordu. Ruh onlarla "birlikte" olmasına rağmen (Eski Antlaşma'da olduğu gibi), bu verilişten itibaren onlarda olacaktır. Elçilerin İşleri 1:6-8'de Mesih, öğrencilerine Kutsal Ruh'un gelişini beklemelerini söylemiştir. Bu vurgu, Ruh'un Yuhanna 20:20-23'teki gelişinin İsa'nın Yuhanna 14:16'dakinin vaadinin yerine gelmesi olduğu ihtimalini saf dışı bırakmaktadır. Elçilerin İşleri 2'de Pentikost Günü Ruh'un gelişini, Ruh'un Yeni Antlaşma hizmetlerinin başlangıcına imzasını atmıştır. Petrus, Elçilerin İşleri 11:15-16'daki sözleriyle bunu doğrulamıştır.

Öyleyse Ruh'un Yeni Antlaşma hizmetleri nelerdir? Ruh'un imanlının yaşamındaki etkinliğinin boyutları aşağıda tanımlanmakta ve ele alınmaktadır:²

Vaftiz (Mat. 3:11; 1Ko. 12:13; olası ayetler: Rom. 6:3; Gal. 3:27 ve Kol. 2:12)

Vaftiz, bir özdeşleşme sürecidir; kişi vaftiz edildiği kişiyle birlikte anılır. Ruh vaftizi, bizi Mesih'le ve Mesih'in bedeniyle özdeşleştirir (1Ko. 12:13). Bazı kiliseler, Ruh'ta vaftizi (ya da Ruh ile vaftizin) lütfun ikinci eylemi, Mesih'e inançtan sonra meydana gelen bir şey olarak öğretir. Elçilerin İşleri'nde Ruh'un vaftizinin inançtan sonra meydana geldiğine dair bazı örnekler bulunmasına rağmen, Elçilerin İşleri'ndeki bu eylem sıralaması tutarlı değildir.³ Aslında bu ayetler için bir başka açıklama yararlıdır. Ruh'un vaftizi, o dönemde Tanrı tarafından kurtarılacağı düşünülmeyen kişilerde kendini bazı gözle görülür işaretlerle göstermişti. Bu "işaretler" in bu kişilerde kendini göstermesiyle birlikte Tanrı'nın onları gerçekten de kurtardığı açıkça görülmüştü.

Daha fazla yardımcı olması için Twelftree'nin güzel açıklamalarına bakınız.⁴

Mühürleme (2Ko. 1:22; Ef. 1:13; 4:30)

Ruh'un kendisi mühürdür. Antik dünyada mühürler, sahipliği, hakiki oluşunu ve güvenliği göstermek için kullanılıyordu. İmanlıda mühür olarak Ruh, imanlının Tanrı'yla ilişkisinin güvende olduğunu göstermektedir. Bu ilişki gerçektir (eksik değil, tamdır). Kutsal Ruh'un mühürlemesi, imanlıya Tanrı tarafından sahip çıkıldığını, O'na ait olduğunu göstermektedir. 2Ko. 1:22'de Kutsal Ruh'a, bir işlemin tamamlanmasına garanti vermek için önden ödenen bir şey denmektedir. Bu bağlamda Ruh'un imanlının yaşamındaki varlığı, **şu andaki kurtuluşun gelecekte tamamlanacağını** garantilemektedir.

"Ruh'un imanlının yaşamındaki varlığı, şu andaki kurtuluşun gelecekte tamamlanacağını garantilemektedir."

İçinde yaşama (Yu. 14:16-17; Rom. 8:9; 1Ko. 6:19)

Tanrı'nın Ruhu, tıpkı tapınakta yaşamış olduğu gibi, imanlıda yaşamaktadır. Böylece hem imanlı bireysel yönden hem de imanlılar topluluk olarak (1Ko. 6:19; 3:16) Tanrı'nın tapınağı olarak adlandırılmaktadır. Ruh'un imanlıda yaşaması, kutsal bir yaşam sürmemiz, tanıklık

etmek, dua ve yönlendirilme vb. için bizlere güç ve bilgelik sağlamaktadır (Elç. 1:8; Rom. 8 ve Gal. 5; Ef. 5:15-18).

Doldurma (Ef. 5:18)

Ruh'un doldurması hem bireysel hem de toplumsaldır. Ruh'un doldurmasının dışavurumu, övgü ve tapınmada olduğu gibi (5:19-21'deki sözler de Ruh'la dolmanın sonuçlarını anlatır), imanlının ilişkilerinde ve hizmetinde, hikmetli ve itaatli seçimlerinde görülmektedir. Kutsal Kitap'ta Ruh'un doldurması genellikle sözlü hizmete yol açar (örn. Elç. 4:31). Ruh'la doldurulmak, O'nun kontrolü altında olmak, benlik tarafından nitelendirilmenin tam aksi olarak Ruh tarafından biçimlendirilen bir yaşam sürmektir.

“İmanlının hem Tanrı'nın işini onurlandırmak hem de yeni kimliğine ihanet etmemek için bu yeniden doğuş gerçeğine uygun yaşaması gerekir.”

Yeniden (yukarıdan) doğma (Yu. 3:3-8; Ti.3:4-6)

Yeniden (yukarıdan) doğma, günahları içinde ölü olan imansız yeni yaşamın yani “Tanrı yaşamının” verilmesine işaret etmektedir. Yeniden (yukarıdan) doğmaya genellikle “yeniden (yukarıdan) doğuş” ya da “ruhsal doğum” denmektedir. Bu yeniden (yukarıdan) doğmanın bir sonucu olarak imanlı, tamamen yeni bir yaratık olur (2Ko. 5:17; Gal. 6:15).

İmanlının hem Tanrı'nın işini onurlandırmak hem de yeni kimliğine ihanet etmemek için bu yeniden doğuş gerçeğine uygun yaşaması gerekir.

Aydınlanma (1Yu. 2:20,27; 1Ko. 2:14-16)

Ruh'un hizmeti, imanlının Kutsal Yazılar metnini anlamasını ve daha muhtemel olarak uygulamasını sağlar. İmanlı Söz'ü insanın sözü olarak değil, Tanrı'nın sözü olarak kabul eder, itaat ve dikkatli bir uygulamayla karşılık verir (1Se. 2:13; krş. Yşu. 1:8).

Bir imanlı Kutsal Ruh'u ne zaman ve nasıl alır?

Ken: Ruh'un mühürlemesi, imanlıda yaşaması, vaftiz etmesi ve yeniden doğuş hizmetleri, kurtuluşa gerçekleşir ve tamamlanır. Efesliler 1:13'ün grameri, mühürlemenin iman etme zamanında gerçekleştiğini gösterir. İmanlı olmak için birey, Rom.8:9'a göre Ruh'u alır, “içinde Mesih'in Ruhu olmayan kişi Mesih'in değildir.” Bu hizmetlerin tüm imanlılar için gözle görülür açık, tutarlı şekilde gerçekleştiği başka bir zaman yoktur. İmanlı tek bir kere vaftiz edilir, mühürlenir, yeniden doğar ve içinde yaşanır, kalıcı ve ebedi olarak. Gal.3:2-3'teki sözler bunu destekler.

Ruh'un bu hizmetleri imanlıyı gündelik olarak nasıl etkiler?

Ken: Ruh'un imanlının yaşamındaki etkinliği (içinde yaşaması, mühürlemesi, vaftiz etmesi ve yeniden doğuş) denenme ve ayartılma karşısında imanlıya güven sağlayarak, koruma ve kimlik kazandırır. İmanlıda yaşayan Ruh O'nun meyvesini üretir (Gal. 5:22-24), dua ve tanıklık için kudret verir (Elç. 1:8; Rom. 8:26; Ef. 6:18-19). Ancak Ruh'un eyleminin belli başlı boyutları, Yeni Antlaşma'da Ruh'la özdeşleştirilen buyruklarla koşulludur. İmanlıya Ruh'un

denentiminde yürümesi söylenmektedir; bu yürüme Ruh tarafından aydınlatıldıkça imanlının itaat etmesi anlamına gelir (Gal. 5:16-18). İmanlı, Ruh'u kederlendirmemelidir. Bu en azından dille işlenen günahlardan kaçınmayı, günahları itiraf etmeyi ve kutsallıkta yürümeyi (Ef. 4:29-30; 5:2-15) içermektedir. Buna ek olarak imanlı, Ruh'u söndürmemelidir (1Se. 5:19). İmanlı cemaatte peygamberlik hizmeti anlamında Ruh'un işini engellememelidir.

Kutsal Ruh imanlılara her gün yol gösterir mi? Nasıl?

İhsan: "Tanrı'nın Ruh'uyla yönetilenlerin hepsi Tanrı'nın oğullarıdır" (Rom. 8:14). Kutsal Ruh bu yönetim işini nasıl yapmaktadır? Kutsal Ruh tarafından yazdırılan (2Pe. 1:21) Kutsal Kitap, bütün imanlıların gündelik yaşamında onları donatmak için etkilidir (2Ti. 3:16-17). İmanlı Kutsal Yazılar'daki ilkeler doğrultusunda yaşamını yönlendirebilir (Mez. 119:59, 105).

Kutsal Ruh'la dolu olmak imanlılara buyurulmuştur (Ef. 5:18). Bunun yolu tapınmak, Kutsal Kitap okumak, dua etmek, şükretmek ve imanlılar topluluğuna bağımlı olmaktır (Ef. 5:19-21). Ayrıca doğruluk, huzur ve sevinç Kutsal Ruh'la dolu olmanın işaretleridir (Rom. 14:17). Bütün bunlardan uzakta doğruluktan uzak bir yaşamı seçenler, esenlik ve sevinçten yoksun kalacak ve Kutsal Ruh'u kederlendireceklerdir (Ef. 2:17-30). Her Mesih imanlısı Rab'bi neyin hoşnut ettiğini bilerek (Ef. 4:10), Rab'bin isteğini yerine getirmeye çalışarak yaşamalıdır. Esenlik ve sevinçten yoksun hissedener kendilerini sınamalı ve nerede doğruluktan uzak olduklarını fark ederek tövbede yaşamalıdır.

"Kutsal Ruh'la dolu olmak imanlılara buyurulmuştur."

Eğer imanlılar bunları her gün yaparsa Kutsal Ruh da her gün yol gösterir.

Ken: Kutsal Ruh'un yönlendirişinde yukarıda dendiği gibi Kutsal Kitap ön planda. O vicdanımızı eğitiyor. Açık ve net Kutsal Kitap ayetlerine itaat etmemiz son derece önemli. Anlaşılan Tanrı bunlara ağırlık verir yönlendiriş olarak. Kutsal Ruh da dua hayatımızı yönlendirir, dualarımız da Tanrı'nın isteğini öğrenmek konusunda önemlidir (Rom. 8:26). Ayrıca Rom.12:2'deki "ayırt etmek" fiili, seçimlerinizi düşünüp tartmamızın önemini vurgular. İki yol daha da vardır: Kutsal Ruh başka insanların düşüncelerini, danışmanlığını kullanır, imanlının hayatında olup bitenleri de biçimlendirerek kararlarını belirler (örn., Elç. 16:5-7; belki Flp. 3:15-16). Bu konuda nihai olarak Tanrı'ya güvenmemiz, O'nu beklememiz son derece önemlidir.

Kutsal Ruh imanlı olmayan için bir şey yapar mı? Nasıl?

İhsan: Mesih İsa öğrencileriyle birlikte ölümünden önce son defa yemek yediği zaman bu konudan söz etmiştir.

Size gerçeği söylüyorum, benim gidişim sizin yararınızdır. Gitmezsem, Yardımcı size gelmez. Ama gidersem, O'nu size gönderirim. O gelince günah, doğruluk ve gelecek yargı konusunda dünyayı suçlu olduğuna ikna edecektir: Günah konusunda, çünkü bana iman etmezler; doğruluk konusunda, çünkü Baba'ya gidiyorum, artık beni görmeyeceksiniz; yargı konusunda, çünkü bu dünyanın egemeni yargılanmış bulunuyor" (Yu. 16:7-11).

Dolayısıyla imanlı olmayanlara Kutsal Ruh tarafından günah, doğruluk ve yargı konusunda suçlulukları gösterilecektir.

İmanlı olmayanlar günah konusunda suçludur, çünkü insanları günahtan tek kurtarabilecek olan İsa Mesih'e (Elç. 4:12; Yu. 14:6) iman etmemişlerdir. Kutsal Ruh onları doğruluk konusunda da suçlar; çünkü doğruluk için tek gerçek örnek Mesih'tir. İnsanlar iman edince Mesih sayesinde Tanrı huzurunda doğru sayılırlar (2Ko. 5:21). İsa göğe çıktıktan sonra imanlı olmayanları doğruluk konusunda ikna edebilecek olan tek Kutsal Ruh'tur. Yargı konusunda

olan suçlama ise İsa Mesih'in çarmıhtaki zaferiyle ilgilidir. Çarmıhta İsa bu dünyanın egemeni olan İblis'i yendi. İnsanlar eğer İsa'ya iman ederek bu zaferi paylaşmıyorlarsa, İblis'in yenilgisini paylaşacaklardır. İblis'in yargılanmış olması imanlılar için zaferi iman etmeyenler için ise mahkumiyeti ifade eder.

“Kutsal Ruh insanlarda bu etkinliği sergilemeseydi hiç kimse kurtulamazdı.”

Kutsal Ruh insanlarda bu etkinliği sergilemeseydi hiç kimse kurtulamazdı. Yine de bu etkinlik sonsuza dek sürmeyecektir. Bu nedenle herkes iman etmekte acele etmelidir. “Uygun zaman işte şimdidir, kurtuluş günü işte şimdidir” (2Ko. 6:2).

Ruh'un yeteri kadar değer vermediğimiz bir hizmeti var mı?

Ken: Kutsal Ruh'un hizmeti fazlaca sıklıkla imanlılar tarafından azımsanır; benliğin gücüyle yaşanmış bir yaşamın sonucudur bu. İmanlının yaptığı her şey Ruh aracılığıyla yapılır, benlik tarafından yapılabilecek ya da yapılması gereken hiçbir şey yoktur (krş. Gal. 3:3). Bazıları da Kutsal Ruh'u öyle abartılı vurgular ki, böylece İsa'yı azımsarlar. En büyük sevinci Kurtarıcı'yu yüceltmek olan Ruh için korkunç bir şey olurdu bu (Yu. 16:14)! Ancak, öznel olarak, tamamlanmış, bitmiş, kalıcı ve ebedi hizmetlerin en sıklıkla azımsanan hizmetler olduğunu söyleyebilirim. “Yapılmış olana” değil, günlük olarak gerçekleşene, Ruh'un gücünün şu anki deneyimlerimize odaklanmaya eğilimliyiz. Yine de bu tamamlanmış hizmetler günahkâr, ıstırap veren ve ayartı dolu bir dünya karşısında kimliğimizi, güvenlik ve güvence hissiyatımızı sürdürmemiz için mükemmel yeterliliktedir. **e**

Sonnotlar

¹ Frederick Dale Bruner ve William Hordern, *The Holy Spirit: Shy Member of the Trinity*. Minneapolis, Minnesota: Augsburg Publishing House, 1984.

² Bu konu için birkaç yararlı kaynak: Paul Enns, *The Moody Handbook of Theology* (Chicago: Moody Press, 1989), sf. 245-286; Steven Waterhouse, *Not by Bread Alone* (Amarillo, Teksas: Westcliff Press, 2009), sf. 229-268; Daniel Wallace ve M. James Sawyer, editörler, *Who's Afraid of the Holy Spirit?* (Dallas, Teksas: Biblical Studies Press, 2005).

³ Steven K. Mittwede, “Elçilerin İşleri'nin Buyrukçu Teolojik İçeriği Var mıdır?”, *e-manet*, Sayı 5, Ekim-Aralık 2004, s. 9-12.

⁴ Graham Twelftree, *People of the Spirit* (Grand Rapids, Michigan: Baker Academic, 2009).

“Tanrı'dan gelen iyi armağanlar bizim ebedi sadakatimize hak talep etmeyi değil, yüreklerimizi minnetle bu armağanları Veren'e yöneltmeyi amaçlar.”

Rebecca Konydyk DeYoung

Vainglory: The Forgotten Vice (Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans Publishing Co., 2014), s. 120.

Anadolu'da İncil Tohumu Atmak

▣ *Rhonda Wiest*

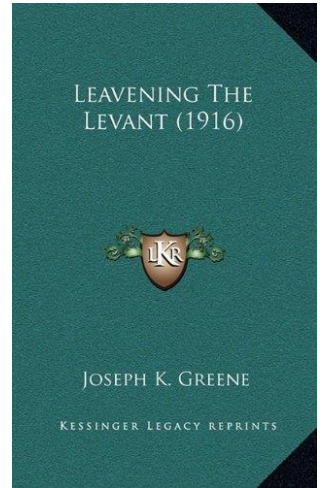
☞ Y.M.

Leavening the Levant

Joseph K. Greene

(New York: The Pilgrim Press, 1916)

Leavening the Levant 1819'dan 1913'e kadar Anadolu'daki Protestan hizmetin gelişimini ve Protestan kiliselerin durumunu ele alır. Kitap esas olarak Amerikan Board'un hizmetleri üzerine odaklanır ve Amerikan Board çalışanlarından Joseph Greene tarafından yazılmıştır. 1859'da Türkiye'ye gemiyle gelen Dr. Greene 51 yıl boyunca İzmit, Bursa, Manisa ve İstanbul illerinde hizmet etmiştir. Amerikan Board (ABCFM) 1810 yılında Congregationalist kiliseleri tarafından kurulan, Amerika'nın ilk yurt dışına yönelik misyon topluluğuydu.

Günümüzde O'nun hizmetinin yayılmasını arzulayanların Tanrı'nın yıllar önce bu ülke için neler yaptığını bilmelerinin onları teşvik etmesi arzusuyla, Dr. Greene'nin kitabından alıntılar sunmaktayız.

Önsöz'de Joseph Greene şunları yazmaktadır:

Amacım Amerikan Board'un Türkiye'deki çalışmalarının tarihini yazmak değil, misyonerleri bu topraklara gönderme amacını gün yüzüne çıkarmak ve çalışanların bazılarının hizmet taslakları ile işleri yürütmede kullandıkları araçları ve yöntemleri göstermektir. Son 95 sene içinde bu işlerde görülen büyük başarı için Tanrı'ya övgüler olsun! (s. vii)

Amerikan Board çalışmalarına başladığında Türkiye Grek, Ermeni ve diğer etnik kökenlerden çok sayıda Hristiyan nüfusa sahipti. Ancak aralarında çok az ruhsal yaşam belirtisi vardı. Dr. Greene şunları söyler:

...Türkiyeli Hristiyanlar, yani Grekler, Bulgarlar, Ermeniler ve Roma Katolikleri, sayıları 12 milyonu bulan bu insanlar hem dini yönden hem günlük uğraşlarında papazlarından, piskoposlarından ve güçlü zümreden olan yerli tefecilerden zulüm görüyorlardı. Müjde vaaz edilmiyordu ve Kutsal Kitap okunmuyordu, kiliselerde ve antik dillerde insanların anlamayacağı şekilde muhafaza ediliyordu. Din, oruç ve bayramlar, ayinler ve törenler içermekteydi ancak ruhsal güçten yoksundu. Esasında, bazı nitelikler açısından Doğulu Hristiyanlar ve Müslüman Türkler birbirine çok benzerdi (s. 68).

Yazar, Hristiyan nüfus içindeki ruhsal diriliğin eksikliğinden ötürü, "bin yıllık dönem içinde Anadolu'daki Hristiyanların herhangi bir Türk'ün inanç dönüşümüne yardım ettiğine dair elimizde bir kanıt bulunmadığını" yansıtmaktadır (s. 98-99).¹

Misyonerlerin başlıca amacı, Müjdeyle Hristiyan olmayan nüfusa ulaşmaktı. Ama Hristiyan olmayı kabul edenlerin ölümle tehdit edilmesi dahil, çok büyük zorluklar baş gösterdi. Behnan Konutgan bir makalesinde, Amerikan Board'un Hristiyan nüfusu üzerinde odaklanma amacına yönelmesini şöyle açıklar: "1830'da yıllık toplantılarında Amerikan Board yöntemlerini değiştirmeye karar verdi. İmanı duyurmanın en iyi yolunun yerel Hristiyan nüfusu aracılığıyla olduğunu düşündü. Bu nedenden ötürü, odaklarını Doğulu, Grek ve Ermeni Ortodoks halk arasında çalışmak için değiştirdiler. Bu kiliselerin uyanmasının, üyelerinin Mesih İsa ile diri ilişkiler kurmalarına ve hayatlarında önceliği İncil'e vermelerine Hristiyan olmayan komşularına iyi örnek olmalarına ve İncil'i onlara anlatmalarına yol açabileceğini düşündüler."²

Misyonerler Hristiyan nüfusa gerçek ruhsal yaşam yolunu göstermeye odaklandıklarında buna en fazla karşılık veren Ermeniler oldu. Kutsal Kitap'a çok büyük özen gösterdiler ki bu da öğretisi benimsemelerini sağladı (s. 103). Aynı zamanda Türkçe konuşan nüfus için Kutsal Kitap çevirisi ve dağıtımını ihmal edilmedi. 1911'e kadar en az 500,000 Türkçe Kutsal Yazılar, tüm ciltler dahil ya da parçaları, piyasaya sürüldü (s. 138). Bu kopyalar Türkler için Arap, Türkçe konuşan Ermeniler için Ermeni ve birkaç yıl sonra Türkçe konuşan Grekler için Grek alfabeleriyle basıldı.

İstanbul'daki müjdesel eylem ilk 50 yıl için üç döneme ayrılabilir:

"Açıkça yüreklerinde mükemmel şekilde gelişen lütuf sayesinde, Ermeni kardeşler ileride yaşayacakları zalimce işkencelere katlanmaya hazırdı."

İlki tohum ekme dönemi (1831-46). Bu dönemin ayırt edici özellikleri, misyonerler ile halk arasındaki yakın ilişki ve bütün misyonerlerin bireylerle birebir çalışmasıydı. 1841'de Bay Dwight'ın evine toplam bin ziyaretçi gelmişti, çoğu din hakkında konuşmak isteyen kişilerdendi. 1844'te Bay Goodey Ermeni kardeşlerinden şu şekilde söz etmekteydi: "Eğer Tanrı'nın bu işi gelecek on yıl içinde geçtiğimiz 10 yıldaki gibi ilerlerse, etrafınızdaki Greklere,

Yahudilere ve diğerlerine Müjde'nin değerli öğretilerini öğretmede yardımcı olmanın dışında, hiçbirimizin burada kalmasını gerektirecek bir neden olmayacaktır." Açıkça yüreklerinde mükemmel şekilde gelişen lütuf sayesinde, Ermeni kardeşler ileride yaşayacakları zalimce işkencelere katlanmaya hazırdı (1844-46) (s. 321).

"İkinci dönem toplamaktı (1846-61)." 1846'da kırk Ermeni'den oluşan bir grup Protestan misyoner konseye geldi ve ayrı ve bağımsız bir kilise olarak tanınmalarını istedi. Ermeni Ortodoks Kilisesi'nin dini ve sivil gözetiminin dışında kalan müjdesel bir yapı olarak tanınmayı istediler (s. 321). "Bu yıllarda Osmanlı hükümeti Hristiyan kiliselerin patriklerine yetki tanıyordu... Her biri sadece ruhsal konularda değil, sivil meselelerde de yürütmeyi sürdüren, kendi topluluğunun temsilcisiydi. Böylece vergi, pasaport, evlilik izni ve dini amaç için para bağışlarında Ermeni Patriki'nin tüm Ermeniler üzerinde yönetim hakkı vardı (s. 110)."

Bağımsızlık talebiyle konseye gelen imanlılar üç kez kiliseden aforoz edildi ve Ermeni kilisesinden atıldı (s. 105). Meşru sonuç, kırk kişiden oluşan ilk Müjdesel Ermeni Kilisesi'nin 1 Temmuz 1846'da tanınması oldu. Bu, Türkiye'de oluşturulan ilk ulusal müjdesel kiliseydi (s. 106). Bir yıllık organize süresi içinde kiliseye 48 yeni üye katıldı ve 15 yıl içinde İstanbul'da kilise cemaatine dahil olanların sayısı 272'ye yükseldi (s. 110).

Benzer koşullar altında ve benzer temeller üzerine aynı yıl İzmit, Adapazarı ve Trabzon'da, bir sonraki yıl (1847) da Bursa ve Erzurum'da müjdesel kiliseler kuruldu. "Tüm bu kiliseler, kendi talepleri üzerine, herhangi mezhepsel bir isim olmadan sadece müjdesel kiliseler olarak tanındılar ve bunlara ulusal pastörler atandı" (s. 106).

İstanbul'da bu ilk elli yılın üçüncü dönemi, ruhsal kuraklık zamanı olarak tanımlanabilir (1861-86). "Bu dönemde Robert Koleji, İstanbul Kız Koleji ve Bible House açıldı. Kutsal Kitap'ın Türkçe ve Bulgarca modern çevirileri tamamlandı, kitaplar ve aylık dergilerde çokça verimli çalışmalar yapıldı. Ruhsal tapınak yükselirken... İstanbul kenti, Merzifon, Kayseri, Elazığ, Gaziantep, Kahramanmaraş ve sayısız küçük kentin gerisinde kalıyordu... Şimdi, misyonerler ve yerel hizmetkârlar bu dönemdeki işçiliklerinin hesabını vermeye çağırıldılar, İstanbul ve civarındaki emek verenler, hem yabancı hem de yerli, tüm Protestan topluluğunun sivil çıkarlarını kayırmada, eğitim kurumlarının açılmasında, kitap ve dergilerin yayımlanmasında, tüm imparatorluk çapında müjdesel harekete hizmet ediyordu." (s. 322) Türkçe Kutsal Kitap çevirilerinin yanı sıra, İstanbul'da çalışanlar Kutsal Kitap'ı Ermeniceye, Bulgarcaya ve Arapçaya da çevirmekle uğraşıyordu (s. 137).

Robert Koleji'nin öncüsü Bebek İlahiyat Okulu müjdesel etki için önemli bir merkezdi (s. 114). Yirmi yıllık varlığı süresince, genç adamları eğitmenin ve dünya görüşlerini biçimlendirmenin yanı sıra, hizmete uygun olanlar için teolojik eğitim de veriyordu (s. 114). İç şehirlerde neredeyse bütün ilk pastörler, vaizler ve yardımcıları eğitimlerini Bebek İlahiyat Okulu'ndan aldılar (s. 115).

Amerikan Board ve İstanbul'daki çalışanları tarafından kurulan kurumların bazıları günümüzde kanıttır. Amerikan Board, Robert Koleji'nin yanı sıra Bible House'u kurdu. İlk maksat, araştıranların Kutsal Kitap'ın iddialarını araştırmaya gelebilecekleri bir ofis oluşturmaktı (s. 129). Tesis ilkin Kitabı Mukaddes Şirketi (1820'de kuruldu) ve Amerikan Board ofislerine ev sahipliği yapıyordu. Buna ek olarak, bir binanın bodrum katı 250 kişilik oturma kapasitesine sahip bir şapel olarak kullanılmaktaydı (s. 129-30). 1880 yılında Gedik Paşa Kilisesi için bir arazi alındı. Ancak sultandan ferman gelene dek bir ibadet yerinin yapılmasına başlanamazdı. Topluluğun imanı arazi alındıktan 21 yıl sonra ödüllendirildi, 21 yıl sonra inşaa için gerekli olan izni aldılar (s. 327).

Aşağıda yer alan tablo 1845 ile 1913 yılları arasında Türkiye'deki müjdesel hareketin gelişimini göstermektedir: (s. 108)

Yıl	Misyonerler	Yerel Çalışanlar	Kiliseler	Üyeler	Okullar	Öğrenciler
1845	34	12	--	--	7	135
1850	38	25	7	237	7	112
1855	58	77	23	584	38	363
1860	92	156	40	1277	71	2742
1865	89	204	49	2004	114	4160
1870	116	364	69	2553	205	5489
1875	137	460	77	3759	244	8253
1880	146	548	97	6626	331	13095
1885	156	768	105	8259	390	13791

Yıl	Misyonerler	Yerel Çalışanlar	Kiliseler	Üyeler	Okullar	Öğrenciler
1890	177	791	117	11709	464	16990
1895	176	878	125	12787	423	20496
1900	162	929	127	13379	438	22545
1905	187	1057	132	16009	465	22867
1913	209	1299	163	15348	450	25922

Kilise binalarını inşa etmek için yeterli ödeneği ve desteği bulmak bir sorundu. Cyrus Hamlin'in Bebek İlahiyat Okulu'nun öğrencilerine eğitim bedellerini ödemede yardımcı olmak için gösterdiği gayretler, çeşitli iş oluşumlarının gelişmesiyle sonuçlandı. Fırını, Kırım Savaşı sırasında İstanbul'daki İngiliz askerlerine ekmek sağladı. Kurmuş olduğu fırın ve çamaşırhaneden gelen kazançlar öyle bir ödenek sağladı ki sıkıntı içindeki Protestan toplulukları için on üç ibadet yeri açıldı (s. 80, 81).

Anadolu'daki hareket sonucu birçok kilise açıldı. Buna bir örnek olarak, Benjamin Schneider'in taslağına bakalım:

1848'de Dr. Schneider Antep'i ziyaret etti ve öyle büyük bir açık kapı gördü ki ertesi yıl ailesiyle birlikte oraya yerleşti. Orada on yedi yıl boyunca bıkmaz usanmaz bir gayret ve büyük bir başarıyla çalıştı. Hizmetine başladığında yalnızca otuz kişi mevcuttu; 1866'da Antep'ten ayrıldığında ortalama katılım bin idi. İlk geldiğinde sekiz üyeli küçük bir kilise vardı, pazar okulu yoktu; ayrılırken 373 üyelik iki kilise ve bin kişinin üzerinde bir pazar okulu vardı. Her iki kilise de geçimini kendi bünyesinden sağlıyordu ve yedi okulun ve bir lisenin tüm masrafları halk tarafından karşılanıyordu. 1868 yılında Antepli Protestanlar, kendi masraflarını karşılamalarının yanı sıra genel bağış için \$464,77 ve ikinci kilisenin yapımı için \$911 verdiler. Bütün bunlar sıradan bir işçinin günlük 13 sent, bir marangozun 32 sent kazandığı bir toplulukta yapıldı. İki kilisenin erkek üyelerinin yarısından fazla kazançlarının ondalığını veriyordu. Birçok kilise üyesi komşu kasabalara Müjde'yi duyurmak için günler boyunca, bazıları haftalar boyunca yolculuk yapıyordu. Dr. Schneider'in Antep'teki hizmeti sırasında 20'den fazla pastör ve vaiz teoloji eğitimi aldı ve hizmet için çokça öğretmen ve Kutsal Kitap seyyar satıcısı eğitildi...

Dr. Schneider Antep'e geldiğinde Protestanlar küçümseniyor ve zulüm görüyordu; ayrılırken bağımsız bir Protestan topluluğu olarak tanınıyorlardı. Gürcü Ermeniler topluluğu üzerinde de güçlü bir etkileri oldu... Ermeni kiliselerinde Kutsal Kitap eğitimine artan bir talep vardı, birçoklarının eski ayin ve törenlere olan bağlılığı zayıfladı ve gündün güne birçokları müjdesel görüşü ayan beyan onaylar oldu (s. 85).

Antep'le bağlantılı bazı küçük merkezler vardı; 120 üyeye beş kilise kurulmuştu ve ortalama katılım 275'di. Dr. Schneider'in Antep'teki hizmeti sırasında Maraş'ta kendi içinde destek gören iki kilise 508 üyeye ve 1.720 kişiden oluşan bir Protestan topluluğu kuruldu; 240 öğrenciyle beş okul ve 870 üyeye iki pazar okulu kuruldu. Urfa'da 61 üyeye ve 500 kişilik toplulukla bir kilise, 115 öğrenciyle dört okul kuruldu. Urfa'ya yakın merkezlerde 82 üyeye iki kilise vardı. Adana'da 33 üye olan 200 kişilik toplulukla bir kilise kuruldu; ayrıca Tarsus'ta 10 üyeye bir kilise kuruldu. Bütün bu kiliselere yerel pastörler sağlandı. Dahası, Antep Kilisesi'nin çabalarıyla Kilis, Antakya, Bityal (Hatay ilçesi), Kessap (şimdi Suriye'de), Diyarbakır ve başka yerlerde Müjde'ye destek verenler de bulunurdu. Dr. Schneider 1866'da Antep'ten ayrılırken, eğitmiş olduğu soylu kilise

önderlerinin ve sayısız dostunun onun gidişine izin vermeleri muhakkak ki zor olmuştur. Bu tıpkı Pavlus'un Efes kilisesinin ihtiyarlarından ayrılması gibiydi (Elç. 20:31-38) (s. 86).

Amerikan Board kilise kurmanın yanı sıra eğitim ve tıp alanında da çalıştı. Anadolu'ya doktorlar gönderdi ve sonunda çeşitli şehirlerde, Talas, Kayseri'den doğunun bir ucuna Van'a kadar, Erzurum'da, Mardin'de on misyon hastanesi inşa etti (s. 147-148).

[Eğitim alanında] 1859 ve 1909 yılları arasında önemli bir ilerleme kaydedildi... 1859'da erkekler ve kızlar için birer yatılı okulu varken, erkekler lisesinin ve kız yatılı okullarının sayısı elli ikiye ulaştı. 1859'da okullardaki öğrencilerin sayısı 2,742 iken, 1909'da tüm okullardaki öğrencilerin sayısı 23,115 ve 1914'te yüksek kurumlardaki öğrencilerin sayısı 6211'di (s. 155). Bunun yanı sıra Bebek (İstanbul), Merzifon Elazığ, Kahramanmaraş ve Mardin'de teoloji okulları açıldı (s. 236-245).

Dr. Greene Amerikan Board çalışanlarının Mesih'in Türkiye'de geliştirmek adına yaptığı çoğu şeyi yok eden olayların bilgisi ve bilinciyle kitabını 1916'da yayınladı. Şu yorumda bulundu: "Bu şehit ulusun adına Amerikalı Hristiyanların verdiği emekler ve çalışmalar boşuna mıydı? Tümünüyle emin ve güvenilir olarak diyoruz ki, hayır! Elbette geçmiş yüzyılda binlerce kişi Mesih'e dair yeni ve kendilerine kurtuluş getiren görüşe sahip oldu ve cennete geçtiler. Bu sürgün yılında da (1915) yine binlercesi asil bir şekilde Mesih'e tanıklık etti. (s. 158) [...] Amerikan Board'un dostları, bildiğimiz gerçekleri kurcalayan ve herhangi bir tatmin edici açıklamayı boşa çıkaran bir durum karşısında Tanrı'ya güvenmeye devam etmelidirler. Tanrı'nın hüküm sürdüğünü, Tanrı'nın biricik Oğlu'nun vaatlerinin henüz tamamıyla gerçekleşmediğini ve Tanrı kullarının sağlam durması gerektiğini, işlerinde alçakgönüllülük ve cesaretle ve emin bir şekilde ilerlemeyi sürdürmeleri gerektiğini biliyoruz." (s. 160)

"Bu şehit ulusun adına Amerikalı Hristiyanların verdiği emekler ve çalışmalar boşuna mıydı? Tümünüyle emin ve güvenilir olarak diyoruz ki, hayır!"

Şu anki olayların ışığında, günümüzde Türkiye'deki müjdesel hizmetlerde bulunan Hristiyanlar Dr. Greene'nin kitabını sonlandırdığı öğüdünü yürekten benimseyebilirler:

*Öyleyse Türkiye'deki müjdesel Hristiyanlar kiliselerin hayatta kalması ve gelişmesi anlamında imanlarını pekiştirmen ve güvenlerini güvenceye alan neleri var? Mesih'in göğe alınmadan kısa süre önce öğrencilerine verdiği aynı güvenceye sahip değiller mi? "Her zaman sizinle olacağım" vaadi hâlâ geçerli değil mi? Tanrı'nın, egemenliğini geliştirmek için hazırlamış olduğu araçları ve aracıları; Kutsal Ruh'u, Kutsal Kitap'ı, Kutsal Gün'ü ve kutsal adamların diri tanıklığını küçümsemeyin veya önemsiz kılmayın (s. 342). **E***

Sonnotlar

¹ 1878'de yayınlanan kitabında Amerikan Board çalışanı Cyrus Hamlin, azınlık Hristiyan nüfusu arasında gerçek inancın tazelenmesinin Müslüman Türkleri nasıl etkilemiş olduğundan bahseder. "Muhtemelen toplam olarak İslamiyetten Hristiyanlığa geçerek vaftiz olan erkek, kadın ve çocukların sayısı son yirmi yılda elliye varmıştır. Önemsiz bir sayı gibi görülebilir, ama bu inanç dönüşümlerinin Müslümanlara odaklamayan Müjde'yi yaymalarından ötürü olduğu düşünülürse, sayı küçümsenecek bir sayı değildir" diye belirtmektedir. Cyrus Hamlin, *Among the Turks*, Kindle Edition, (Elibron Classics, 2013), Kindle Konumları 943-950.

² Behnan Konutgan, "Anadolu Hristiyanlarının Öyküleri: Tanzimat Döneminde Din Değiştirme Olayları", *e-manet*, < <https://www.e-manetdergi.org/tr/dergi/ekim-aralik-2013/makale/anadolu-hristiyanlarinin-oykuleri-tanzimat-doneminde-din-degistirme> > (24 Ekim 2016 tarihinde erişilmiştir).

Evli mi, Bekâr mı?

Levent Kınran

İsa Mesih'i içtenlikle seven ve izlemek isteyen herkes, O'na hizmet etmeyi arzular. Bazı kardeşler hizmetin önünde evliliği, bazıları da bekârlığı engel olarak görürler. Bazı bekârlar, "Ah evli olsaydım, karımla birlikte ne kadar güzel hizmet ederdim" der ve sorarlar, "Bekâr halimle, tek başıma ne yapabilirim ki!" Bazı evlilerse, "Ah bekâr olsaydım, ne çok zamanım olurdu! Başım bağılı olmasaydı Rab'be ne güzel hizmet ederdim" derler.

Ne var ki, böyle bir engel gerçekte yoktur; bu sadece bizim zihnimizde var olan bir sorundur. Aslına bakılırsa, hizmetimiz için genellikle hiçbir engel yoktur. Çünkü Tanrı bizleri nasıl bir yaşama çağırdıysa, hangi hizmeti verdiyse, bunun için gerekli donanımı da sağlamıştır. 2. Petrus 1:3'e göre, Tanrı yolunda yaşamak ve yürümek için gereken her şey bize verilmiştir.

Öncelikle "bekâr" derken, evli olmayan kişileri kastediyorum. Bu kişiler hiç evlenmemiş olabilir; eşini kaybetmiş de olabilir, eşinden ayrılmış da olabilir. Evli olmayanların Tanrı'ya genellikle sordukları en büyük sorulardan biri şudur: "Ben evlenecek miyim, ya Rab? Eğer evleneceksem, kiminle evleneceğim?" Bu soruyla aylarını ve yıllarını tüketen, Rab'be çok değerli hizmetler sunabileceği halde kendi kendini zincirleyen birçok imanlı tanıdım.

Peki, bu sorunun Kutsal Kitap'a göre cevabı nedir? Kutsal Kitap'a göre, bu yanlış bir sorudur! Doğru soru şu olmalıdır: "Ben şu anki bekâr halimle, Tanrı'ya nasıl etkili bir şekilde hizmet edebilirim?" Bizim yaşam amacımız evlilik değildir, Tanrı'ya hizmet etmektir. Tanrı'yı tanımadığımız günlerde, bu dünyada çok başka yaşam amaçlarımız, çok değişik heveslerimiz, peşinde koştuğumuz farklı farklı hedeflerimiz vardı. Oysa İsa Mesih'e ait olduktan sonra, yaşam amacımız da kökten değişmiştir.

"Ben şu anki bekâr halimle, Tanrı'ya nasıl etkili bir şekilde hizmet edebilirim?"

Elçi Pavlus, bizim Tanrı'nın huzurundaki gerçek durumumuzdan şöyle söz eder: "Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum." (Galatyalılar 2:20)

Bekâr kardeşler evlenmek isteyebilirler. Evlilik yapmadan kendilerini eksik hissedebilirler. Bu nedenle dua ederek kendilerine imanlı bir eş arayışına girebilirler. Bu tümüyle normal ve doğru bir arzudur, ama bu arzu hayatımızdaki en büyük arzu olmamalı, toptan yaşam amacımıza dönüşmemelidir. Tanrı'nın izni ve sağlayışı olmadan bekârlıktan kurtulmak isteyenler, kendilerine çok acı çektirdiler. İmansızlarla evlilik yaparak hayatlarını kendilerine zehir edenler ve hatta Mesih'e imanlarını dahi kaybedenler oldu. Mesih'in öğrencisi olan bizlerin, aslında artık yaşamadığımızı, Mesih'in bizde yaşadığını aklımızda bulundurmamak, yaşam amacımızı da göz önünde bulundurmamızı sağlayacaktır.

Tanrı'ya bekâr olarak hizmetle ilgili belki de en açık ayetler 1. Korintliler'de geçiyor:

Kaygısız olmanızı istiyorum. Evli olmayan erkek, Rab'bi nasıl hoşnut edeceğini düşünerek Rab'bin işleri için kaygılanır. Evli erkekse karısını nasıl hoşnut edeceğini düşünerek

dünya işleri için kaygılanır. Böylece ilgisi bölünür. Evli olmayan kadın ya da kız hem bedence hem ruhça kutsal olmak amacıyla Rab'bin işleri için kaygılanır. Evli kadınsa kocasını nasıl hoşnut edeceğini düşünerek dünya işleri için kaygılanır. Bunu sizin iyiliğiniz için söylüyorum, özgürlüğünüzü kısıtlamak için değil. İlginizi dağıtmadan, Rab'be adanmış olarak, O'na yaraşır biçimde yaşamınızı istiyorum. (1Ko. 7:32-35)

Bu ayetlere göre, evli olmayan erkeğin ya da kadının büyük bir avantajı var. Bu avantaj öncelikle Rab'bin işleri için kaygılanmaktır. Evli olmayanlar bütün zamanlarını ve ilgilerini Tanrı'yı yüceltmeye ve O'na hizmet etmeye adayabilirler, çünkü hoşnut etmek zorunda oldukları bir eşleri yoktur. Hepimiz biliyoruz ki, bazı eşleri hoşnut etmek bayağı zor olabilir! Evli bir imanlının, "Ben eşime hizmet etmek istemiyorum. Eşimin ihtiyaçlarını düşünmek, onu hoşnut etmek zorunda değilim" gibi bir şey söyleme şansı yoktur. Evli bir imanlının, "Valla, Tanrı'ya hizmet etmek o kadar çok zamanımı alıyor ki karıma ve çocuğuma zaman kalmıyor" deme şansı da yoktur. Evli bir imanlı, eğer Tanrı'yı seviyorum diyorsa, eşini kendi bedeni gibi sevmeli ve saymalıdır. Aynı şekilde çocuklu bir imanlının, çocukları da çok büyük bir önceliktir ve ruhsal hizmetten daha önde gelmelidir.

Yukarıdaki ayetlerin evliliği yasakladığını ya da bekârlığı daha makbul saydığını söylersek, çok ileri gideriz. Aslında bu ayetler, son derece somut ve gerçek bir duruma dikkat çekiyor.

Bunu sizin iyiliğiniz için söylüyorum, özgürlüğünüzü kısıtlamak için değil. İlginizi dağıtmadan, Rab'be adanmış olarak, O'na yaraşır biçimde yaşamınızı istiyorum. (1Ko. 7:35)

“Evli ya da bekâr olmak birbirinden daha üstün ve makbul durumlar değildir. Her iki durumun da büyük avantajları ve sorumlulukları vardır.”

Evli ya da bekâr olmak birbirinden daha üstün ve makbul durumlar değildir. Her iki durumun da büyük avantajları ve sorumlulukları vardır. Başka bir deyişle, evli olanlar da olmayanlar da avantajlıdır. Fakat asıl sorunumuz, bu avantajın farkında olup olmadığımızdır. Eğer bekârsak, avantajımız var ve bunu Tanrı için kullanalım. Eğer evliyse, avantajımız var ve bunu Tanrı için kullanalım.

Bununla birlikte, diyeceksiniz ki, sanki Elçi Pavlus bekârlığın daha iyi olduğunu söyler gibi görünüyor. Acaba gerçekten bu daha mı iyi? Bekârlık sahiden sultanlık mı? Aslında ne ilginçtir ki, ben böyle düşünen hiçbir bekârla karşılaşmadım. Bunu düşünenler genellikle evli çiftlerdir! Birçok evli çift, bir bekâr olarak benim hayatımın ne kadar rahat ve gamsız olduğuyla ilgili tatlı imalarda bulunmuştur. Tabii ki gerçek böyle değildir. Rabbimiz İsa Mesih, her birimize taşımamız gereken bir çarmıh vermiştir. Hepimiz bunu sadakatle taşıyalım ama başkalarının çarmıhlarıyla karşılaştırıp onların hayatlarının daha tatlı olduğu yanılığımıza düşmeyelim.

Karın varsa, boşanmayı isteme. Karın yoksa, kendine eş arama. (1Ko. 7:27)

Kutsal Kitap'ta imanlıların uymakta zorluk çektiği bir ayet varsa, o da budur. Özellikle ikinci kısmı!

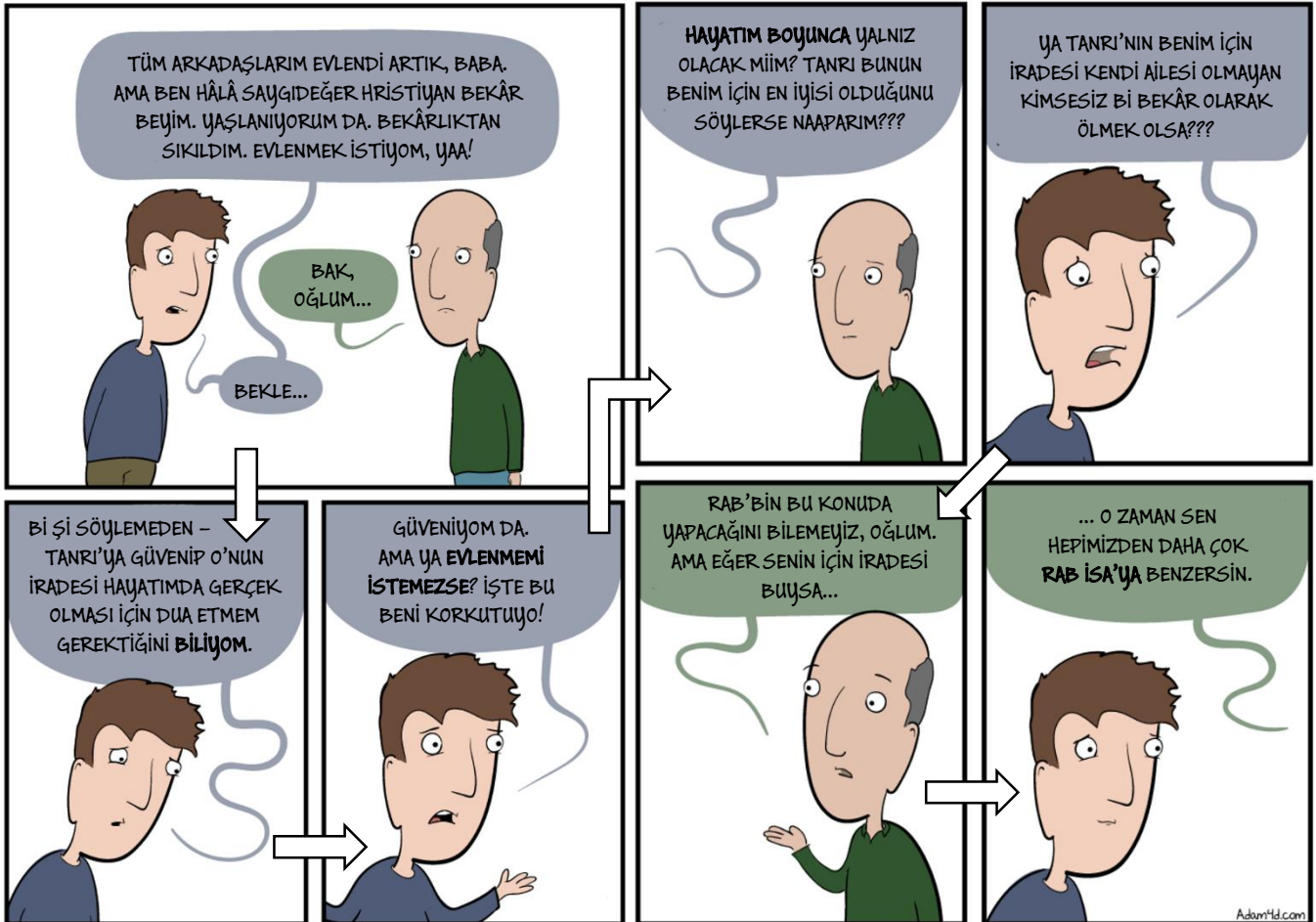
Yine başka bir ayette, Elçi Pavlus şöyle diyor: "Herkesin benim gibi olmasını dilerdim." (1Ko. 7:7a)

Acaba bunu hangi anlamda söylüyor? Tabii ki, metnin bağlamına baktığımızda, bu sözlerin bekâr olmak anlamında söylendiğini görebiliriz! Ne var ki Elçi, hemen ardından şöyle devam etmektedir:

Ama herkesin Tanrı'dan aldığı ruhsal bir armağanı vardır; kiminin şöyle, kiminin böyle. (1Ko. 7:7b)

Bu ayet bizim bu konuya bakışımızı kökten değiştiriyor. Çoğumuzun külfet saydığı ve kurtulmak istediği bir durum aslında bir armağan olduğunu öğreniyoruz. Bekârlık da evlilik de Tanrı'dan gelen bir armağandır... Eğer evliyse, Tanrı bize eşimizi ve çocuklarımızı armağan etmiştir. Eğer bekârsak, o zaman Tanrı bize yine müthiş bir armağan vermiştir. Bu armağan, ilğimiz bölünmeden Rab'bin işlerini yapma armağanıdır.

Acaba durumumuzun ruhsal bir armağan olduğunu fark edip her armağan için olduğu gibi bunun için de Tanrı'ya teşekkür ettik mi? Bu yaklaşım gerek evliliğimizde gerekse bekârlığımızda çok şeyi değiştirebilir. Birçok konuda sızlanma, şikayet ve umutsuzluk son bulabilir. Düşünün, bekârsanız, bu Tanrı'dan gelen bir armağan olabilir. Belki bir süre, belki de hayat boyu size verilen çok değerli bir armağan var. Belki siz her zaman böyle hissetmiyorsunuz ama Tanrı bunu sizin için uygun görmüş ve vermiştir. Biz sadece şu anda içinde bulunduğumuz duruma bakarak sızlanırsınız, oysa Tanrı hem bizi, hem geleceği, hem koşulları hem de tuzakları bizden çok daha iyi görmektedir. O'nun hayatımızla ilgili kararına ve seçimine güven duyuyor muyuz? O zaman bize verdiği armağan için O'na şükredelim. **e**

Telif Hakları © 2016 Adam Ford. <http://adam4d.com/never-get-married/> İzin ile kullanılmıştır.

Korku Dolu Bir Dünyada Yaşamak

■ Sarah Wibberley

■ Y.M.

2016 Şubatı'nda yaşamımda yavaş yavaş büyüyen bir korkuyla burun buruna geldim. O ana birkaç ay kala, diğer insanların araba kullanma tarzlarıyla ilgili daha gergin ve bana ve aileme neler olabileceğine dair daha korkulu olmaya başladığımı fark etmiştim. Dünyada onca korkunç şey oluyordu ve bu olayların hayatımın yönünü değiştireceğinden korkuyordum. Gelecek hakkında korkularım vardı ve bunlar bana stres yaratıyordu. İşte o Şubat'ın sonunda Rab bana konuştu. Çalıştığım radyo istasyonu için bir konferansa katılıyordum. Orada katıldığım farklı etkinlikler ve dinlediğim farklı konuşmacılar aracılığıyla Tanrı, ya korkularıyla yüzleşmem gerektiği ya da onların altında ezileceğim ve yenilgiye uğrayacağım bir yere gelmek üzere olduğumu söylüyordu. Tanrı beni, O'na güvenmediğim için günahımı itiraf etmeye, O'ndan af dilemeye ve kendimi yeniden O'nun ellerine bırakmaya çağırıyordu. İşte o anda bana Yeşu 1:9'dan şu ayeti verdi:

Sana güçlü ve yürekli ol demedim mi? Korkma, yılma. Çünkü Tanrın RAB gideceğin her yerde seninle birlikte olacak.

Tanrı bana iki şeyi hatırlatmak istedi: 1. Bizlere korkmamamızı buyurmuştu ve 2. nereye gidersek gidelim O bizimlidir. Ne kadar da sık unutuyoruz bunu! Etrafımızdaki dünyaya bakıp korkmak çok kolay. İnsanın yüreğini ağzına getiren korkutucu haberlere bakmamıza bile gerek yok. Günlük yaşantılarımıza bakmak cesaretimizi yitirmemiz için yeterlidir. "Faturalarımızı zamanında ödeyebilecek miyiz?" "Ya hastalanırsak?" "Çocuklarım güvende mi?" "Oturduğum kentte bilinmeyen bir sebepten başka şeyler olacak mı?" "Ülkedeki kötü olaylardan dolayı tanıdığım biri ya da ben etkilenecek miyim?" Olaylar çokça belirsiz ve gergin olunca Tanrı'nın etkin olduğunu görmek zordur. Bu tür düşünceler öyle sallanan bir temel üzerinde duruyor hissetmemize neden olabilirler ki küçük bir şey bile bize çarpabilir ve ayağımızı yerden tamamen kaydırabilir. Bunlar, Tanrı bu zorluklara izin vermesi, çok iyi bildiğimiz şeyleri güçlendirmek için olabilir mi?

"Tanrı bana iki şeyi hatırlatmak istedi: 1. Bizlere korkmamamızı buyurmuştu ve 2. nereye gidersek gidelim O bizimlidir."

Kutsal Kitap'ta korkuyla ya da daha ziyade korkmamamız gerektiğiyle ilgili birçok buyruk vardır. Size tam rakamı veremesem de, her insanın korkuyla mücadele ettiğini anlayacak kadar fazla bahsedildiğini biliyorum. İnsanların neden korkuyla böyle zorlu bir mücadelesi vardır ve bununla ne yapmalıyız?

Nedenlerden birinin bahçedeki orijinal günahın kaynaklandığına inanıyorum. Adem ve Havva bahçede günah işler işlemez bunu düzeltmeye çalıştılar. Çıplak olduklarını fark ettiklerinde kendileri için giyecek şeyler yaptılar. Tanrı bahçede yürümeye başladığında saklandılar. Tanrı nerede olduklarını sordu, "Adem, 'Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım ve bu yüzden gizlendim' dedi." (Yar. 3:10). Korkuyu ilk orada deneyimlediklerine inanıyorum, çünkü

kutsal ve doğru Tanrı'nın önünde ne kadar zayıf ve günahkâr olduklarını gördüler. Kutsal Kitap, Rab'den korkmaktan bahseder ve bu ne kadar da sağlıklı bir korkudur! Örnek vermek gerekirse:

RAB korkusudur bilginin temeli. (Özd. 1:7a)

RAB korkusunu anlar ve Tanrı'yı yakından tanırın. (Özd. 2:5)

RAB korkusu ömrü uzatır, kötülerin yıllarıysa kısadır. (Özd. 10:27)

RAB'den korkan tam güvenliktedir, RAB onun çocuklarına da sığınak olacaktır. RAB korkusu yaşam kaynağıdır, insanı ölüm tuzaklarından uzaklaştırır. (Özd. 14:26-27)

Alçakgönüllülüğün ve RAB korkusunun ödülü, zenginlik, onur ve yaşamdır. (Özd. 22:4)

RAB korkusu paktır, sonsuza dek kalır, RAB'bin ilkeleri gerçek, tamamen adildir. (Mez. 19:9)

Adem ve Havva'nın o gün bahçede anladığı gibi Tanrı'nın kim olduğunu gerçekten anlasak O'ndan korkarız. Çünkü O kutsaldır ve kendi halimizle O'nun önünde duramayız. "Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Rom. 3:23). Bağışlanmış insanlar olarak, Tanrı'ya günahlılığımızı ve Kurtarıcımız olarak O'na olan ihtiyacımızı yeniden itiraf etmemiz gerektiğini hatırlamalıyız. Bu itiraf aracılığıyla arınacağımızın güvencesine dayanabiliriz: "Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır" (1Yu. 1:9). İsa'nın ardından gidenler olarak neden bunu yapmalıyız? Çünkü günahkâr olarak bu temel adımı unutuyoruz. Ve yine, bir kez daha başarısız olarak, bize neler olacağına dair korkmaya başlıyoruz. O'nun yargısından korkmamıza gerek olmadığını hatırlamalıyız ya da bize hatırlatılmalıdır. "Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkumiyet yoktur. Çünkü yaşam veren Ruh'un yasası, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı" (Rom. 8:1-2). Tanrı'nın kim olduğunu asla küçümsemeyin ve

devamlı olarak kendi kendinize Müjde'yi tebliğ edin. Tanrı'nın günahkâr çocuklarıyla adil ama lütfkâr bir şekilde ilgilenmesinin mükemmel bir resmi Mezmur 103'te görülmektedir.

Adem ile Havva'ya dönecek olursak, korkmalarının bir diğer nedeninin Tanrı'nın kim olduğuna dair diğer kilit sıfatların bazılarını unutmaları olduğuna inanıyorum: Merhametli, Bağışlayıcı, Yola Getiren Tanrı. Korkunun

"Tanrı'nın kim olduğunu asla küçümsemeyin ve devamlı olarak kendi kendinize Müjde'yi tebliğ edin."

başlıca köklerinden biri Tanrı'yı olduğu gibi kudretli, güçlü, egemen Tanrı olarak göremememizden kaynaklanmaktadır. Bunun yerine sınırlı zihinlerimizde kısılmış kalırız ve Tanrı'nın yaşantımızda yapabileceklerini sınırlandırırız. Yaşamlarımıza ve görebildiğimiz dünyada gerçekleşen koşullar üzerine odaklanır ve bütün bunları yaratmış olana ve her şeyi avucunun içinde tutana bakmayı unuturuz.

Bu yüzden tekrar sormak istiyorum: Tanrı bu güçlülere, çok iyi bildiğimizi sandığımız şeyleri güçlendirmek için izin vermiş olabilir mi? Korku her zaman utanç temelli değildir. Çevremizdeki meşru tehditler de buna neden olabilir. Hayatlarımıza korkuya neden olan olaylar nüksettiğinde, bir kez daha Tanrı'ya odaklanmanın zamanıdır.

İsrail'in yüce Tanrısı yalan söylemez, düşüncesini de değiştirmez. Çünkü O insan değil ki, düşüncesini değiştiresin. (1Sa. 15:29)

Ya RAB, sensin benim Tanrım, seni yüceltir, adını överim. Çünkü sen eskiden beri tasarladığın harikaları tam bir sadakatle gerçekleştirdin. (Yşa. 25:1)

RAB'be sonsuza dek güvenin, çünkü RAB, evet RAB sonsuza dek kalıcı kayadır. Yüksekte oturana alçaltır, yüce kenti yıkar, yerle bir eder. O kent ayak altında, mazlumların ayakları, yoksulların adımları altında çiğnenecek. Doğru adamın yolu düzdür. Ey Dürüst Olan, doğru adamın yolunu sen düzlersin. (Yşa. 26:4-7)

İşte Egemen RAB gücüyle geliyor, kudretiyle egemenlik sürecek. Ücreti kendisiyle birlikte, ödülü önündedir. Sürüsünü çoban gibi güdecek, kollarına alacak kuzuları, bağrında taşıyacak; usul usul yol gösterecek emzıklilere. Kim denizleri avucuyla, gökleri karışıyla ölçebildi? Yerin toprağını ölççeğe sığdıran, dağları kantarla, tepeleri teraziyle tartabilen var mı? RAB'bin düşüncesine kim akıl erdirebildi? O'na öğüt verip öğretebilen var mı? Akıl almak, adalet yolunu öğrenmek için RAB kime danıştı ki? O'na bilgi veren, anlayış yolunu bildiren var mı? RAB için uluslar kovada bir damla su, terazideki toz zerreciği gibidir. Adaları ince toz gibi tartar. (Yşa. 40:10-15)

Sizleri kurtaran İsrail'in Kutsalı RAB diyor ki, "Yararlı olanı size öğreten, gitmeniz gereken yolda sizi yürüten Tanrınız RAB benim". (Yşa. 48:17)

Yükünü RAB'be bırak, O sana destek olur. Asla izin vermez doğru insanın sarılmasına. (Mez. 55:22)

Tanrı'nın sıfatlarının hepsini burada sıralamak mümkün değildir. Size O'nun sadakatinden, ayaklarımızın altında sağlam bir kaya olduğundan, bizi kanatlarının altında koruduğundan bahsetmeye devam edebilirdim. Size kudretinden, gücünden, görkeminden bahsedebilirdim. İşte bu nedenle bize Sözü'nü verdi. Gün be gün Söz'ünde olmalıyız, öyle ki kim olduğunu ve bu yardımın yaşamlarımızda ve etrafımızda olan her şeyle yüzleşmemize nasıl yardım ettiğini hatırlayabilelim.

Sorun şu ki, mevcut haber başlıklarından ve etrafımızdaki insanlardan işittiklerimizle öyle meşgul oluruz ki dünyasal şeylere geri sürükleniriz ve bütün bunların çok üzerinde olana odaklanmayı unuturuz. Süleyman'ın Özdeyişleri 29:25 diyor ki "İnsandan korkmak tuzaktır, ama RAB'be güvenen güvenlikte olur." İnsanlardan korkma veya size neler yapabilecekleriyle ilgili kaygılarda boğulma tuzağına düşmeyin.

Sana güvenirim korktuğum zaman. Tanrı'ya, sözünü övdüğüm Tanrı'ya güvenirim ben, korkmam. İnsan bana ne yapabilir? (Mez. 56:3-4)

"Sorun şu ki, mevcut haber başlıklarından ve etrafımızdaki insanlardan işittiklerimizle öyle meşgul oluruz ki dünyasal şeylere geri sürükleniriz ve bütün bunların çok üzerinde olana odaklanmayı unuturuz."

Bu, Davut'un inançlı dolu haykırışıydı. Gerçek bir tehdidin ortasındaydı. Saul'dan kaçıyor ve korunmak için Gat kralı Akiş'in yanına gitmişti. Ancak eğer kral kendisinin gerçekten kim olduğunu öğrenseydi, yardım almak yerine kendisini çok tehlikeli bir durumun içinde bulurdu. Bu nedenle, korkuyla kendisini içine düşürdüğü durumun içinden çıkmak için deli biri gibi davrandı ve Adullam'ın mağarasına kaçtı (bkz. 1Sa. 21:10-15). İşte bu süre zarfında kendisine Tanrı'ya olan bağımlılığını anımsatmak için Mezmur 56'yı besteledi. Davut bir daha asla hiçbir şeyden korkmadı demeyeceğiz, ancak korkusunun ortasında yardım için Tanrı'ya haykırdı ve imanla Tanrı ile ilgili bildiği hakikatı beyan etti. Davut'un kendisini kurtaran Tanrı'ya ettiği şükran duasına bir örnek için Mezmur 118'e bakabilirsiniz.

Matta 10'da, İsa Müjde'yi duyurmaları için on ikileri sağa sola gönderirken onlara birçok talimat verdi. Bunlardan biri, insanların onlara yapabileceklerinden korkmamalarıydı. Onlara gidecekleri yerde tehlikeli ve sıkıntılı zamanların olacağından bahsetti. Hatta denenmelerle veya ölümlerle karşı karşıya da gelebilirlerdi. Ama onlara insanlardan korkmamalarını, bunun yerine onları serçelerden çok daha fazla kayırmış olan Tanrı'ya güvenmelerini söyledi. İşin aslı şu ki, Tanrı onlarla ilgili her şeyi biliyor ve onları önemsiyordu. Onlara Tanrı'nın sözünün güvenilir olduğunu söyledi.

Yaşamlarımızda, asla korku yaşamadığımız bir konuma varamayabiliriz. Ah, keşke varabilseydik! Fakat Tanrı, yolumuza çıkan her korkunun üstesinden gelecek şekilde yaşamak için bize güç ve yeti verir. Bize dua gücü verir. Kutsal Kitap bizlere, Tanrı'nın doğruların dualarını işittiğini söyler. Korku yolumuza çıktığında, Tanrı'nın durumu ele almak ve yaşamlarımızda O'na ihtiyaç duyduğumuzu itiraf etmek için zayıflığımızı ve yetersizliğimizi kabul ederek O'na gelmemizi istediğine inanıyorum. Daha sonra O'na güvenmemizi ve kim olduğunu hatırlamamızı istemektedir.

Bu nedenle, kendinizi sizi aşan ve korkunun sizi yendiği bir durum içinde bulduğunuzda, Pavlus'un Filipililer 4:6-9'da bize söylediği adımları izleyin. Kaygılanmayın. Her şeyi duayla Tanrı'ya götürün. Tanrı'yı övün ve O'na O olduğu için tapın. Tanrı'nın esenliğinin, Mesih İsa aracılığıyla yüreklerinizi ve düşüncelerinizi korumasına izin verin. Sonrasında gerçeği düşünün. Tüm bunları tamamladığınızda, size esenlik veren Tanrı'nın sizinle olduğunu göreceksiniz ve tüm bu şeylerin üstesinden gelmek için ihtiyaç duyduğunuz güce sahip olacaksınız.

Bunun uygulaması nasıl görünür? *Son zamanlarda birçok şey oldu, bunlar beni etkileyecek mi merak ediyorum. Beni de mi aynı son bekliyor? Eğer öyle olursa çocuklarıma kim bakacak?* İlk adım, **korktuğunuz şeyi kabul etmek** olur.

Nasıl bir korkuyla karşı karşıya olduğunuzu bildiğinizde, **dua edin**. *Rab, ben zayıfım ve kaygılanmaya ve bunlara takılı kalmaya meyilliyim. Lütfen sana ve planlarına güvenmediğim için beni bağışla. Senin kudretli, egemen Tanrı olduğunı kolaylıkla unutuyorum. Sana korkularımı teslim ediyorum ve sana güvenmem için senden yardım istiyorum. Bu son olaylar içindeyken imanımı çoğalt ne olur!*

Daha sonra Tanrı'ya bahsettiğimiz bu konulardan dikkatimizi **tapınmaya ve övgüye** çevirmeliyiz. *Tanrım, sen Tanrısın ve asla değişmezsin. Zamanın öncesinden uygulamaya koyduğun tasarılar bugün hâlâ kendini göstermektedir. Olan her şeyi görüyorsun ve sonuçlarını biliyorsun. Yeryüzüne uzanır, istediklerini kurtarır ve bu zor zamanlardan geçmesi gerekenlere sebat verirsin. Sen güvenilirsin. Sen her şeyi benim hayal edebileceğimden daha mükemmel şekilde işleyebilirsin.*

Genellikle korktuğumuzda ve o anda olanlara odaklandığımızda, şükretmemiz gereken şeyleri düşünmek imkânsız gibi görünür. Ancak her şeyi Tanrı'ya teslim ettiğimizde ve O'nu övdüğümüzde, olumlu yanları görmemiz için gözlerimiz açılır.

Sonrasında dördüncü adım **şükretmek** olur. *Ben ve ailem güvende olduğu için şükrediyorum. Sana hizmet etmeye devam edebildiğim için şükrediyorum. Beni teşvik eden, beni Gerçek'le yüzleştiren ve benim için dua eden etrafımdaki iyi arkadaşlar için şükrediyorum. Durumlar ne kadar kötüye gitse de, her zaman şükredecek bir şey vardır.*

Bundan sonra sonuçla ilgili Tanrı'ya **yakarırız**. *Rab, etrafta olup biten her şeyi görüyorsun. Lütfen sadakatini göster. Yöneticilerin yüreklerini yumuşat, onlara ülke için iyi seçimler yapmaları adına hikmet ver. Lütfen masum olanları savunmak için adım at. Buradaki kiliseni güçlendir ve sözün çoklarına ulaşsın ve çoklarını sana getirsin.*

Esenlik. Genel olarak, bu adımlar bizi esenliğe yönlendirecektir. Ama henüz o noktada değilseniz, Tanrı'dan yüreğinizi ve düşüncenizi korumak için gerekli olan esenliği sağlamasını isteyin. Pavlus'un Filipililer 4'te söylediği son adım, gerçeği düşünmektir. Gerçek, onurlu, adil, pak, sevimli, buyruklara uygun veya övgüye dair şeylerle yaşamamızı söyler (Flp. 4:8). Korkularımızı Rab'be vermezsek, bu esenliği bulmak zor olabilir. Bu son adımı atabilmemiz için bizim mevcut koşulların altından kalkmamızı sağlayan O'dur.

Son olarak bir uyarıda bulunayım: Bu adımlar büyümlü bir şekilde her durumu telafi etmeyebilir. Bunları kendimizi doğru yöne yöneltmenin bir yöntemi olarak görmeliyiz. Tek korkuyla sayısız kere boğuşmanız gerekebilir. Belki bu korkuyu yenmek için bir başkasının yardımını gerekebilir. Nasıl yaparsanız yapın, Tanrı'ya müsaade ederseniz, O'nun bize yaşamlarımızda korkunun üstesinden gelebilmek için esenlik ve güç vereceğini hatırlayın. **E**

Övüngenlik

Unutulmuş Kötü Alışkanlık

▣ Rhonda Wiest

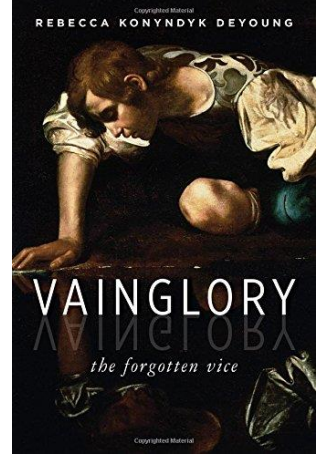
☞ Y.M.

Vainglory: The Forgotten Vice

Rebecca Konydyk DeYoung

(Grand Rapids, Michigan: Eerdmans, 2014)

Bazı kitapları okuyup geçebilirsiniz, bazı kitapları sindirmeniz gerekir. DeYoung'ın kitabı ikinci türe aittir. DeYoung, günümüz Hristiyan topluluklarında oldukça az söz edilen bir konuyu ele alır. Geçmişte övüngenlik çok fazla dikkat çeken bir konuydu. Çöl Babaları (ilk Hristiyan münzeviler ve keşişler) övüngenliği anlamak ve ondan kaçınmak için büyük çaba sarf ettiler. DeYoung, bu kötü alışkanlığın modern toplumdaki örneklerini göstererek bu konu başlığını günümüze taşımaktadır. Bu zamana dek çok az önemseydiğimiz bir günah hakkında bize, okuyucularına meydan okur.

Görkem nedir?

Thomas Aquinas görkemi basitçe "gözler önüne serilen iyilik" veya "ihtişamı gözle görülür hale getirilen ve gözler önüne serilen" iyilik olarak tanımlamaktadır (s. 14). İnsanlar iyi olan bir şeyi, cazibesini veya arz edilebilirliğini fark ettiğinde genellikle takdir eder ve över. Bu iyi şey belli bir alanda bir beceri, bir yetenek veya güzellik olabilir. Bir insan erdemini (görkemini) ya kasıtlı olarak ya da böyle bir maksadı olmadan gösterebilir.

Güzelliğin sergilenişiyle belirginleşen görkemin olumlu bir sonucu, başkalarını Tanrı'ya daha yakın hale getirebilmesi ve onlara iyi olmayı öğretebilmesi olabilir.

Övüngenlik nedir?

Gurur "benim iyiliğim başkalarınınkinden üstündür" inancını taşır, övüngenlik başkalarından daha üstün görünme arzumdur. Övüngenlik başkalarının dikkat çekmek, kabul edilmek ve benzer şeylerle ilgiliyken, gurur pozisyonum ve gücüm üzerine odaklıdır. Böylece bu kötü alışkanlık hem bir aktör (kişinin kendisi) hem de izleyiciler ister. Övüngenlik, Hristiyanlar arasında olduğumuzdan daha dindarmışız gibi görünmeye kalkışmamızla görülmektedir. "İyi" bir Hristiyan olarak bilinmeye veya Hristiyan topluluğu içinde çok iyi tanınmaya çalışabiliriz. İzleyici kitlemizin algısını şekillendirmek için sözcüklerimizi ve sosyal medya gibi alanları kullanabiliriz, öyle ki bizimle ilgili belirli bir görüşe sahip olabilsinler. Ancak egomuzu ve kimliğimizi insanların takdiri, alkışı ve ödülü üzerine kurduğumuzda, ölümcül bir kusur işlemiş oluruz. Bu şekilde, nihai amacımız insanların gözünde görkeme sahip olmak olur.

Bir insanın doğal olarak onurlandırılmaktan ve övülmekten hoşlanmasının bir sebebi, bunun onlara başkalarının kafasında bir itibar ya da ün sağlayacağı inancıdır. Fakat DeYoung Craig Nakken'den alıntı yaparak, "şöhretin sunar gibi görüldüğü en iyi şey, sevildiğine dair bir göz yanılmasıdır" (s. 52; vurgu bana aittir).

DeYoung, insan olarak sosyal ve ilişkisel varlık olduğumuzu kabul eder. Durum böyleyken, görkemli görülmemiz insan olarak beslenmemiz açısından faydalıdır. Örneğin, yaşamlarında ırkçılık veya cinsiyetçi muamele görmüş kişilerin deneyimlediği acıyı ve incinmeyi bir düşünün. Bu insanların iyi yönleri küçümsenmiştir ve bundan ötürü acı çekmektedirler. Bizler sevgi dolu dostluklarla beslenmeye ihtiyaç duyarız. Böyle bir sevgi, olmaya çalıştığımız biri gibi değil, gerçekten olduğumuz gibi kabul edilmeyi ve beğenilmeyi gerektirir (s. 52).

Övüngenliğin çeşitleri

Övüngenlik, Çöl Babaları tarafından başlıca sekiz kötü alışkanlıktan biri olarak sayılıyordu. Başlıca kötü alışkanlıkların listesinin aslı (açgözlülük, şehvet ve kıskançlık dahil) bilinçli bir şekilde Hristiyan toplulukların geleneğinden alınmaydı. Bu liste, keşişlerin öğrencilerini Mesih'in "askerleri" ve "atletleri" olarak yetiştirmede kullanmaları için oluşturulmuştu (s. 112). DeYoung en kötü alışkanlıkların hepsinin, yaşamlarımızı yönetme biçimi olarak "Tanrı'ya dayanmak" yerine, tatmin olma hedefli "kendin yap" tarzıyla içlerinde gururu barındırdıklarını belirtir (s. 37). Başlıca kötü alışkanlıkların üçünden biri olan övüngenlik, diğer kötü alışkanlıkların kaynağı olarak görülüyordu. Bir diğer deyişle, diğer kötülükler övüngenlikten çıkmaktaydı ya da onun meyveleriydiler. Övüngenlikten kaynaklanan birkaç kötülük şu şekilde tanımlanır:

- Böbürlenme (iyi niteliklerimizi abartma);
- İkiyüzlülük (sahip olmadığımız iyi niteliklere sahipmişiz gibi davranmak);
- Yeniliklerin sahibi olma gururu (kişinin izleyicide korkuyla karışık saygı yaratmak için en sonuncu, en iyi, eşsiz veya orijinal bir şeyi kullanması ya da sahip olması);
- Bu belli başlı kötü alışkanlıklar, direkt olarak başkaları tarafından görkemli görülmeyi ve yüceltilmeyi beklediklerimizdendir (s. 57).

"Başlıca kötü alışkanlıkların üçünden biri olan övüngenlik, diğer kötü alışkanlıkların kaynağı olarak görülüyordu."

Övüngenlikten kaynaklanan başka kötü alışkanlıklar insanlardan dolaylı olarak takdir bekler. Bunlar kendimizi başkalarından daha alçak seviyede gördüğümüzü gösteriyor. Başkalarının beğenisini kaybetmeyi veya küçük görmeye başlamasını şu yollarla önlemeye çalışıyoruz:

- İnatçılık (kendi muhakememizin hep doğru olduğunu ısrar etmek)
- Anlaşmazlık (bizden daha hikmetli olanlar dahil, başkalarıyla anlaşmayı reddetmek, haksız olduğumuzu kabul etmemek)
- Çatışma (başkalarının gözünde kötü görünmemek için yüzleştirmede ne olursa olsun baskın çıkmayı amaçlamak)

DeYoung, övüngenliğin günümüzde hangi yollarla kendini gösterdiğinden söz eder. Özgeçmişimizi güzelleştirdiğimiz gibi, havalı bir görünüm sergileyebiliriz. Ya da Hristiyan ahlakına göre övgü beklemeden yapılan "iyilik"ler için takdir bekleyebiliriz. Bunun örnekleri arasında, en son modayı yakalamak için aşırı para harcamak veya telefonumuza gelen aramaların çokluğuyla ne kadar önemli olduğumuzu göstermek yer alabilir. Buna ek olarak, erdemli veya dindar eylemler bile insan tarafından övülme ve yüceltilme sevdamıza hizmet edebilir. Övüngenlik, insanlar arasında görkemle parlamayı yanlış bir hedefe yöneltir: kendimize. Tanrı'nın hakkı olanı kendimiz için iddia ederiz. Tanrı'nın bize vermiş olduklarının kendimizden kaynaklanmış sayarız..

DeYoung, övüngenliğimizi değerlendirmemize yardımcı olabilecek şu soruları sormamızı önerir: (s. 25)

1. Yüceliği nereden bekliyorum? Herhangi bir şeyden mi, yoksa gerçekten iyi bir şeyden mi?
2. Yüceliğe neden böyle takığım? Dikkat merkezi olmak istediğim için mi?
3. Kimin tarafından tanınmak istiyorum? Dikkatini çekmeyi umduğum seyirci kim?

Övüngenliği Yenmek

Eğer dürüst olursak, imanlılar olarak yaşamlarımızın çoğunu bir boşluk içinde geçiriyoruz. Genelde temelinde erdemsiz güdülerle erdemli davranışlar sergiliyoruz (s. 60). Bu ikiyüzlülük değil midir? DeYoung, doğal günahkâr eğilimlerimizin ötesinde hareket ettiğimiz durumlarda erdemli seçimler yaptığımızı anlatmak üzere Ten Elshof'tan alıntı yapar: "Dürtülerimize karşı hareket ediyoruz çünkü... bugün olduğumuzdan başka bir şey olmayı diliyoruz" (s. 67). Fark şudur: İkiyüzlü insanın başarısızlıklarını örtbas etmesi gerekir ama Mesih'in bir öğrencisi için örtbas etmek düpedüz yenilgidir. Dürüst ve sadık bir erdem arayışçısı, artık uzun koşuda daha iyi biri olmak için lekenin gün ışığına çıkma acısının riskini göze alacaktır. Bu süre zarfında ikiyüzlü

kişi çoğunluğun takdirini görmenin kısa süreli güvenliğini yeterli bulacaktır.

"Övüngenlikten kaçınmak için erdeme giden iki faydalı yolu tavsiye etmektedir: sessizlik ve yalnızlığın ruhsal terbiye edişi."

Mesih'in ardından giden imanlı yaşamında övüngenlik alışkanlığını nasıl kırabilir? Çöl Babaları bu konuda bize bir yol gösterdiler. Kutsallıklarından veya ruhsal armağanlarından ötürü insanların övgülerinden kendilerini uzaklaştırmaya gayret ettiler. Gelenekleri, övüngenlikten kaçınmak için erdeme giden iki faydalı yolu tavsiye etmektedir: sessizlik ve yalnızlığın ruhsal

terbiye edişi.

Sessizlik, kendinizle ilgili konuşmamanızdır. Bunu diğer insanların dikkatini çekmek, kazanmak ve şekillendirmek için elimize geçen fırsatları elimizin tersiyle itmekle uygulamaya koyarız. Bu kendimizi sunuş yönetimimizin başlıca yolunun önünü kesmektedir. Bu disiplin, sonunda başkalarını ve onların bizimle ilgili görüşlerini kontrol etme ihtiyacından bizi özgür kılar. Buna ek olarak, başkalarının açıklamalarını farkına varmamız ve dikkatimizi onların armağanlarını ve iyiliklerini kabul etmeye yöneltmemiz için alan yaratır (s. 119).

Yalnızlık, tıpkı sessizlik gibi bizi sözlerimizden men eder, ama bunun yanı sıra bizi izleyici kitlemizden de men eder. Yalnızlık bir yönden, değerimizin başarılarımızla ölçüldüğü ve yaptıklarımızın hep başkaları tarafından değerlendirildiği bir dünyadan bizi geçici olarak siler. 'Eğer sahte benliğimizin ve önemli görünme imajının maskesini çıkartmak istiyorsak, yalnızlığa ihtiyacımız vardır' (s. 99). Tanrı'nın sesini iyi bir şekilde işitebilmek için iki şeyi silip atmalıyız: içimizden gelen korkutucu yalanlar ve dışarıdan gelen kendimizi yüceltmek için yapılan baskılar. Övüngenliğe galip gelmek kişinin benliğini sınamasını gerektirir, o da yalnızken yapılır. Bu bir yürek sorunudur (s. 131).

Bu uygulamaları iyi bir şekilde yerine getirmek bize, odak noktamızın ve köşe taşımızın Tanrı'nın bizi tanıması olması gerektiğini öğretir. Bu veya şu alandaki eksikliğimizin ya da üstünlüğümüzün saygımız ve değerimiz açısından parametre olmadığını keşfederiz. Tanrı tarafından zaten görkemli görüldüğümüzü kabul etmek bizi özgür kılar. Kendi başarılarımıza veya tanınmışlığımıza aşırı takıntılı ve bağıntılı olmaktan bizi özgür kılar. Bize ayrıca başarılı ve tanınmış olanları benimseme ve bereketleme özgürlüğü verir. Başkalarının görkemini veya Tanrı'nın onlara verdiği

armağanları, yarışma konusu değil, ortak mülk gibi, hepimize verilmiş armağanlar olarak görebiliriz (s. 121).

İnzivaya çekilirken, gelişme sürecimizde diğer imanlılara ihtiyacımızı azımsayamayız. Ayırt etmek, sezmek ve öğrencilik, Hristiyan topluluğunun işidir. Çoğunlukla başkalarıyla iletişim halinde olmadan günahlarımızı göremeyiz. Günahlarımızı itiraf edecek kimselere ihtiyacımız var. Danışmanlık ve lütuf sözleri işiteceğimiz kimselere ihtiyacımız var.

Övüngenlik ve Hizmet

Augustinus, muhteşem kabiliyete sahip bir adamdı. Kendi hizmetinde övüngenliğin üstesinden gelebilmek için mücadele vermeyi kabul etmişti. Augustinus zafere giden en doğru yolun, Tanrı'yı başlıca izleyicisi yapmak olduğunu görmüştü. Dikkatini "ilahi bakış" üzerine odakladı (s. 103), insanların tavsiyesi yerine Tanrı'nın tavsiyelerini işitmek için kendini terbiye etti. Augustinus dinleyicilerini onu dudaklarıyla övmemeye teşvik etti. Bunun yerine onları, öğretisine ve pastörlüğüne iyi yaşamlar sürerek karşılık vermeye teşvik etti. "Ben sadece bir uşağım. Evin sahibi ben değilim. Önünüze benim de beslendiğim kilerden, Rab'bin kilerinden yemek koyuyorum" diye yazdı.

Her şeyde Tanrı'ya ve Tanrı'nın armağanlarına bağımlıyız. Her imanlının gördüğü iyilik (hizmet etme yetisi ve fırsatı) bir armağandır. Tanrı'nın iyi armağanlarının maksadı, kendi nihai sadakatimizi iddia etmek değil, yüreklerimizi minnetle bu armağanları Veren'e çevirmektir (s. 39). Bu nedenlerden ötürü tüm görkem nihai olarak Tanrı'ya yöneltilmelidir. Aksi takdirde yüzüğüyle çekip giden ve kocasını tamamen unutan bir gelin gibi oluruz.

Kitabın son sözünde DeYoung felsefi sunumdan önderliğe has teşviğe geçiş yapar:

İyiliğimizin tanınması ve kabul edilmesi, insanlar olarak özlem duyduğumuz bir şeydir. Tanrı bizi sadece iyi yaratmadı, her şeyin başlangıcında iyiliğimizi, yaratmış olduğu dünyaya "çok iyi" diye beyan ederek doğruladı. Önce O bunu doğruladı. Bu dünyada bu iyiliğin tadını çıkarmak gerekiyor hissi veren her gerçek tat, bizimle ilgili bu ilk gerçek sözün bir yansımasıdır.

Gurur, iyilikle ilgili bu görüşümüzü ve Tanrı'nın bu iyiliği doğrulayışına leke sürer. Tanrı'nın söylemiş olduğu şeye güven duymamamız, bunu yetersiz saymamız ve kendi çabalarımızla daha iyi bir şey ortaya çıkarmaya çalışmamız için bizi ayartır. Ve böylece daha büyük başarılar ya da öyleymiş gibi görünen şeylere can atarız, hak iddia edebileceğimiz bir iyilik raporu elde etmeyi umarız. Ya da dikkatlice oyulmuş maskelerimizin ve şöhretlerimizin ardında gizleniriz, maskemizi yere düşürecek her şeyden endişe duyar ve savunmaya geçeriz. İşimiz, sahip olduklarımız ve ilişkilerimiz, bunların tamamı kendimizi yeteri kadar iyi hissetmek için yeterli onayı elde etmeye çabalama oyununda piyonlar olur. Bu kazanılamaz oyunun kökünde yatan hata elbette ki, onayın kazanılması gerektiği yanılgısıdır. Biz zaten onaylandık ve doğrulandık. Gerçekten de ihtiyacımız olan sözler – "tanınıyorsun ve seviliyorsun" – başlangıçta zaten söylendi. (s. 129).

"Tanrı'nın iyi armağanlarının maksadı, kendi nihai sadakatimizi iddia etmek değil, yüreklerimizi minnetle bu armağanları Veren'e çevirmektir."

Övüngenlik ayartısının üstesinden gelebilmek için hepimizin ihtiyacı olan bu gerçektir. **E**